TANRI, ŞEYTAN VE TİTO

Heyyam Ali Demir

ROMAN

TANRI, ŞEYTAN VE TİTO
Heyyam Ali Demir

tilki
Kitap

roman

tanrı şeytan ve tito
heyyam ali demir

ISBN 978-605-5045-42-5
1.Basım, İstanbul, Eylül 2014, 1000Adet
Genel Seri:56 Roman Serisi:6

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

tanrı şeytan ve tito

gölgesini kaybetmiş bir hançerin romanı

heyyam ali demir

İnsan, daima fikrinde masum zikrinde ise suçludur.

Sorgulamaya başladığım ilk yıllarda,
bana aklın ve erdemin tuzaklarla dolu olan yolunun
gençliğimde olduğunu söyleyerek beni cesaretlendiren
üstadım Nazım Demirkan'a saygılarımla.

3. Eksik Parça
Cesaret ve Kararlılık

Kurbanının önünde, elindeki kızıla dönmüş hançeriyle oynuyordu. Geçen yarım saat içinde, her nasıl başarmışsa, kurbanı ses çıkarmaması konusunda ikna etmişti. İstediği birazcık cesaret ve sessizlikti; bu onun tutkusuydu. Kurban, içinde bulunduğu durumda, yaşamla ölüm arasında köprü kurduğunu düşünürken; o, sonsuz bir merhamet bahşedecekmiş gibi bakıyordu kurbanına. Ruhunu hissetmek istiyordu, bunun içinde kurbanının ruhundan sadece saygın bir sessizlik istiyordu. Ölüme saygı, yöntem nasıl olursa olsun ve ölüm ne zaman gelirse gelsin, onun haşmetli duruşuna belki de hayatında hiç duymadığı kadar çok saygı.

Uzun bir sessizlikten sonra kurbanının yarılmış yüzüne yaklaştı, neredeyse burun burunaydılar; kurban, artık avının peşinde koşup yorulmuş köpekler gibi solumuyordu. İkisi de son derece saygındılar, en azından istenilen sessizlik kurulmuştu. Ölüm, artık cadılar bayramında sevinçle coşup eğlenen çocuklar gibi dayanabilirdi kapıya. Elini

yanağına uzattı, okşamaya başladı; bir babanın evladını okşayışı gibiydi bu okşayış. Kurban, bakışlarını avcısına yöneltmiyordu artık, biran önce olsun istiyordu belli ki. Avcı, eliyle çenesini kavradı ve göz göze gelmelerini sağladı, sonra biraz daha eğilerek:

-Ölüm yelkenlisi, yaşam okyanusu, ben bitti demeyene kadar bitmeyecek bu kurbanın kabusu. Ben kim miyim? Ben Tito ve bitti!

1.BÖLÜM

MANTIKSIZLIĞIN MANTIĞI

Gölgede dirilen hayatlar

1
Gölge
Ölüm Tüccarına Doğru

İşte irademburada,
Anlaşılan hayatım çok uzaklarda!

Jilet işini bitirmişti. Hiç acele etmeden kanlı ellerini toprakla sildi. Hareketlerinden eroinin etkisinin hala geçmediği anlaşılabiliyordu. Her zamanki mezara doğru yürümeye başladı; bir an yolunu değiştirip dilencinin yanına gitmek istedi fakat yapamadı. Bir süre sonra adımlarını daha ağır atmaya başladı. Ayakkabısı çamur içindeydi fakat buna hiç aldırış etmiyordu. Kafasının içinde hala kurbanının inlemeleri yankılanıyordu. Vicdan azabı çekmiyordu ama yine de bir türlü bu sesleri engelleyemiyordu. Her ne kadar eroinin dozunu arttırmayı denediyse de bu girişim bir sonuç vermemişti.

En sonunda mezara vardı. Mezarın kenarına oturdu, birini bekliyor gibiydi, eliyle mezarı okşamaya başladı. Onu, o mezara bağlayan derin bir bağ vardı sanki. O kadar sevgiyle ve şefkatle okşuyordu ki mezarda yatan kişiyi diriltmek ister gibi bir hali vardı. Bir müddet sonra oturduğu yerden kalktı. Mezarın etrafını çevreleyen dar bir ağaç kümesinin tam ortasında -ay ışığının yarısını aydınlattığı, diğer yarısının da eşit bir şekilde karanlıkta bıraktığı büyük bir taş vardı- o alanda en belirgin bir şekilde görünen sadece o taştı. Sanki büyük bir mimari eserin kalıntılarını taşıyormuş gibi saygın bir görüntüsü vardı. Usulca taşa oturdu ve:

-Ve işte yine buradayım dostum, sona bir adım daha yaklaştım, yaptım.

Dedi.

Gölge:

-Hiç şaşırmadım. İraden o kadar güçlü ki, diğerleri seni kıskanmalı; sensin çünkü irade sahibi!

-Bazen bu övgülerinde aldatmaca ve sinsilik seziyorum.

-Böyle düşünmene üzüldüm.

-O zaman bir daha beni övme! Övgüye meraklı olsaydım, etrafımın yalakalarla çevrili olacağı bir koltuğa rahatlıkla oturabilirdim ama şimdi buradayım; bana bırak saygıyı, nefretlerini bile gösteremeyen ölülerin arasındayım!

-Şüphesiz öyle, eğer bu davranışımla art niyet uyandırdıysam beni affet dostum.

-Sana darılacak değilim… Sana bir şeyden bahsetmek istiyorum, daha doğrusu birinden.

-Seni dinliyorum.

-Biliyorsun uzun zamandır biriyle arkadaşlık ediyorum…

-Evet, bahsettiğin o dilenci.

-Çok farklı biri; kendimi bildim bileli neredeyse ilk kez -tamamıyla olmasa da- kapılarımı birine açıyorum. Beni derin bir şekilde izliyor… Onun bakışlarında ve sözlerinde tıpkı sende olduğu gibi yücelik ve bilgelik seziyorum.

-Seni etkilediğini biliyorum. Bunu yapmamalıydın fakat senin hür iraden, kendin için en doğrusunu sadece sen bilirsin.

-İşte o da tıpkı senin gibi, daha birbirinizi tanımadan ön yargılı davranıyorsunuz.

-Benim hakkımda bir şey mi dedi?

-Dolaylı yoldan senden bahsediyorum her seferinde, ama her zaman seni küçümsüyor, çıkarcı ve kurnaz olduğunu söylüyor. Tanrıya saygı duyuyor fakat seni anmıyor bile. Ona göre sen, insanların elindeki oyuncaktan başka bir şey değilmişsin.

-Hiç değişmemiş… Dilenci, bilgedir fakat onun bilgeliğinde hile vardır.

-Hile mi?

-O, beni hep yalancı çıkarır, çünkü doğrularını benden çalmıştır; bu yüzdendir ki beni senin yanında yok sayar. Yoksunluğunun büyük bir erdem olduğuna inanarak övünür.

-Senden nasıl bir şey çalabilir, daha tanımıyor bile.

-Yanılıyorsun dostum; o beni, senin beni tanıdığından daha iyi tanır.

-Ne demek istiyorsun?

-Boş ver, onun bu sözleri sende benimle ilgili çelişki mi yarattı? Ben, en az senin dilencin kadar gerçeğim.

-Onu küçümsüyor musun?

-Hayır, sadece sende çelişki yaratmasına izin vermene kızıyorum.

-Bende çelişki yaratmadı; hem bu konuda ona inansaydım, şu anda burada değil onun yanında olurdum.

-Bak dostum, eğer daha kendi hayatlarını kontrol edecek iradeleri olmayan basit ve sıradan insanların sözüne aldanarak kendi iradeni hiçe sayarsan, sana eski günlerini hatırlatırım… Biliyorsun, tanrıyla ilgili gerçekleri insanlar arasında bir tek sana anlattım ve sen de anladın!

-Peki, neden başkası değil de sadece bana anlattın?

-Çünkü onun gerçek yüzünü görebilecek en uygun durumda olan sendin, tamamen hazırdın… Seninki kuru bir acı değildi ve bu acı benden de kaynaklanmıyordu! Bak dostum, hiçbir zaman nasıl bir oyunun içinde olduğunu unutma.

-Unutmuyorum, fakat sen de bu hırçın tavrını takınmaktan vazgeç. Giderek ona benziyorsun.

-Benle onu nasıl benzeştirirsin! Dilenci senin aklını çalmış!

-Sana bu gece neler olmuş, unutma az önce birini öldüren bendim! Yorgunum, kafamın içinde hala çığlıklar var; sanki tüm işi kendin görmüş gibi, benim hiddetlenmem gereken yerde sen hiddetleniyorsun.

-Ben, seni ciddiye alıyorum. Çektiğin çileyi biliyorum, seni anlıyorum, hatta bazen sen uyurken uzatıyorum elimi, okşuyorum incinmiş kalbini… Seni düşünüyorum ve sana git öldür de demiyorum, ortada bir cinayet var ve kurban sensin; intikam da senindir, merhamette! İşte bu yüzden kanlı hançerini bana bağlama!

-Sana bağlamıyorum.

-Beni ona benzetiyorsun.

-Çünkü onun gibi davranmaya başladın!

-Bak, ben sana müzik ve söz veriyorum; bu şarkıyı söylemek sana kalıyor, belli ki ruhun bunu seviyor fakat o yasaklıyor. Neden yasaklıyor biliyor musun, çünkü kıskanıyor, çünkü ona yalvarırken, ilahiler söylerken ruhun bu denli içten ve coşkulu olmuyor. O, ruhunun sadece kendisi için kabarmasını istiyor. O, bencil ve kıskançtır!

-Bunların hepsini biliyorum!

-Anlamak istemiyorsun.

-Sana sadece dilenciden bahsedecektim oysa sen tekrar tanrıyla olan savaşından bahsediyorsun… Çok farklı davranıyorsun, seni korkutan şey nedir? Dilenciyi kıskandın mı yoksa? Merak etme o arkadaşım sense dostumsun.

-Eğer beni gerçekten dostun olarak görüyorsan, bir konuda tavsiyeme uymaya çalış, sakın bundan sonraki iki eksik parçadan ona bahsetme, özellikle de sonuncusundan haberi olmasın.

-Dilenci seni bu denli korkutacak ne yaptı böyle?

-Sadece bu sözlerimi aklında tut.

-Tutmaya çalışırım ama eğer korktuğun şey beni yolumdan alı koyma olasılığıysa, bu konuda sana kesin olarak söylüyorum ki bu onu aşar, hatta darılma ama seni de aşar!

-İraden seni bile aşmış!

-Neyse, bu gecelik bu kadar, şimdi uyumak istiyorum.

-Uyu, uyu da yorgun ruhun büyük gün için dinlensin.

2
Dilenci
Basitlik

Tüm güzel anıların yaratıcısı olan insan,
Korkunç kabuslarımızın sebebi yine bu hayvan!

İnsan ne kadar da hikmetlidir ve insan ne kadar da acizdir. İnsan yücedir ve insan çaresizdir. İnsan arayıştır ve insan; başlangıcı ve sonudur her şeyin… İnsan basittir!

Dilenci, Tito'yu bir kere daha avlamıştı. İki dudağının arasında tuttuğu yemi vermemişti bile, sadece bakmasını istemişti. Yüzü, aklarla dolu uzun saçından ve sakalından neredeyse görünmüyordu ve kaşları, iri gözlerinin üstüne doğru çıkıyordu. Yüzü, Tito'nun üstünde o kadar etkiliydi ki, Tito onun eski püskü, yırtıklarla dolu kıyafetine bakmıyordu bile. Aslında Tito da pek öyle iyi giyinen biri sayılmazdı. Oldukça uyumsuz giyinmeye özen gösteriyor gibiydi. Üzerinde yine kendisine bol gelen gri tişörtü, kahverengi deri montu ve açık mavi kotu vardı. Dilenci ise kıyafetleriyle gömülmüş ve yine aynı kıyafetlerle gömüldüğü yerden çıkarılmış gibiydi. Kafasında siyah bir balıkçı beresi, kahverengi gömleği, üstünde siyah-beyaz süveter, onun da üstünde siyah fakat tozlardan dolayı omuz ve kol kısımları beyazlamış dar bir ceket, altında kurşuni bir kumaş pantolon, ayağında ise topuk kısımları parçalanmış eski bir kundura vardı.

Barakasının arka tarafı, mezarlığın ağaçlarla dolu olan yan bahçesine bakıyordu, zaten bu sayede tanışmıştı onunla. Ne zaman, mezarlığa gitse, yolda barakayı görür, gider bir şişe şarap bırakır, sonra da her zamanki gibi mezarın üstünde uyumaya giderdi. İşte bu şekilde gidip, gelerek ihtiyarla tanışmıştı Tito. Daha sonraları ise samimi bir arkadaşlık başlamıştı aralarında.

Dilencinin, mezarlığın bahçesini kıskanan barakasında konuşurlardı, hatta barakasının da kendine göre bir bahçesi vardı. Bahçesindeki elma ağacını çok severdi, Tito geldiğinde ise çimlere oturup, kendisine birçok konu hakkında sorular sorarken, hayatı anlamaya çalışmasına bayılıyordu. Tito'yu seyretmekten haz aldığı o kadar açıktı ki, Tito da bu tuhaf dilenciyle konuşmaktan iyice zevk almaya başlamıştı. Artık

birbirlerini görünce heyecanlanan iki çocuk gibiydiler.

Tito soruyu sormamıştı fakat dilenci cevabı vermişti. Yüce olmak, üstün olmayı gerektiriyordu ve üstün olmakta mutlak bir basitlik demekti. Dilencinin mantığına göre insan iradesi, her şeyi düzenleyen bir aklı kendinde görebilirdi, bunun içinde ise en tehlikeli olanı adaletti "Fakat adalet dediğin şey nasıl basit olabilir?" Tito'nun bu sorusunun cevabı dilenciden şu şekilde geldi:

-Ne bekliyordun ki?

-Haklısın, bir an olsun adaletin var olduğunu düşündüm, daha doğrusu adaletin varlığına inanmayı umdum ve senden bana en doğru adaleti anlatmanı bekledim.

-Anlatmasına anlatırım fakat zihnimizin adaleti tam anlamıyla kavraması için hazır olup olmadığını bilmiyorum.

-Sende bilmiyorsun yani?

-Bende senden öğrenmeyi umuyordum.

-Dalga mı geçiyorsun?

-Demek istediğim şey, herkeste birden fazla adalet anlayışı vardır ve adaletsizlikte bu farklı anlayışların tutarsızlığından ve çelişkilerinden ortaya çıkar. Ben, senin şikayet ettiğin adaletsizliğin kaynağını öğrenmeden sana adaletin ne olduğunu söyleyemem.

-Kaç farklı anlayış vardır ve bunlar nelerdir?

-Üç farklı anlayış vardır; zayıfların adaleti, güçlülerin adaleti ve tanrının adaleti. Şaşıracaksın belki ama bu üç adaletten en kusurlu olanı zayıfların birbirlerine karşı uyguladığı adalettir. Buna karşın, güçlüler birbirlerinin hukukuna daha çok saygı duyarlar ve birbirlerine karşı son derece demokrattırlar.

-Ya tanrının adaleti?

-Ne duymak istiyorsun bununla ilgili?

-Hiçbir şey! Çünkü tanrının adaleti yoktur ihtiyar!

-Ya da tanrının adaleti olmalıdır ve bu adaletin de kusursuz olması gereklidir.

-Anlaşıldı, bugün ben şeytanın avukatıyım sen de biricik tanrının.

-Bence şimdilik ikisini de kapı dışarı edip tekrar baş başa kalalım, ne dersin?

-Olur, zaten iyice sıkmaya başladılar… Bu arada, ikisinden birisi kadın olsaydı sence hangisi olurdu?

-Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

-Ben düşündüm.

-Hangisi?

-Tabi ki Tanrı!

-Neden?

-Çünkü çok fazla dırdırcı… Şeytanın hiç konuştuğunu duymadım ama o ise melekleri aracılığıyla peygamberlerle sürekli konuşmuş. Sadece bununla da yetinmemiş, kitaplar da yazmış. Daha da ileri gidelim; papazları, imamları ve hahamları aracılığıyla neredeyse her gün konuşmaya devam ediyor, buna rağmen kimse tanrının sözlerini dinlemiyor! Dindar olduklarını iddia edenler bile bu konuda afallıyor. İnancının mutlak ve bükülmez olduğunu söyleseler de bu sadece kendi kendilerini aldatmaktan ileri gitmiyor. Kısacası, bu dünya insan için tanrıyla, şeytan arasındaki seçimden başka bir şey değilse, şeytanın hiç propaganda yapmadan, hiç konuşmadan, tüm yasaklamalara ve baskılara rağmen büyük bir iş başardığını görmemek ne büyük bir aptallıktır!

Dilenci, Tito'nun bu sözleri üstüne sakalını okşayarak sırıttı ve:

-Şeytanın kendisi dahi bu kadar iyi propaganda yapamazdı.

-İşte bu da Tito'nun adaleti!

-Kusursuz!

Erkekliği yorganın altında bırakmalı,
Korkaklığı da alıp yanına komalı,
Böylece hazır eşek özgürken dilediğince gezebilir;
Ama Adaleti sağlam kazığa bağlamalı.

-Tam isabet!

Bu yeni şiirin değil mi dilenci, bunu daha önce hiç duymamıştım.

-Bir şiirimi iki kere duyman imkansız zaten, ben asla bir şiiri iki kere okumam.

-Neden?

-Çünkü her buluşmamızda başka konular hakkında konuşuyor oluyoruz.

-Bu konuyla ilgili bir şiirini daha okusana.

-Olmaz,

-Neden?

-Ay ışığı, karanlığımızı yeterince böldü.

3
Fahişenin Oğlu Tito

Henüz ağzı süt kokuyordu aslanın;
Ağzından kan damlarken!

On dört yıl önce; 24 Mart Salı gecesi çok kötü bir olay yaşanmıştı. Evde annesinin ölümüne ve kendisinin de sağ bacağının ciddi şekilde yanmasına neden olan, korkunç bir yangın çıkmıştı. Yetkililer, annesi dışında kimsesi olmadığı için, mahallenin ileri gelenlerine yangının elektrik devrelerinden kaynaklanmış olabileceğini söylemişlerdi. O zaman henüz dokuz yaşındaydı, oldukça ürkek ve yaşıtlarına nazaran çekingen bir çocuktu. İstanbul'un zeytinlik mahallesinde, annesiyle birlikte dokuz yıl yaşamıştı.

Annesi yangında öldükten sonra, mahallenin ileri gelenlerinden Rıza'nın kulüpten ayrılmak zorunda kalmasıyla birlikte, onun yerine geçen adamı kalpazan Ethem, Tito'yu yanına aldı. Ethem, ona ilk başlarda kulübün içinde angarya işleri yaptırıyordu fakat sonraları Tito'nun da ısrarı üzerine daha tehlikeli işlere verilmişti. On beş yaşına kadar yaralanmasına neden olan riskli işler yaptı. On beş yaşına geldiğinde ise, iki arkadaşıyla birlikte soymaya gittikleri postanede yakalandı. Diğer iki arkadaşı kaçmayı başarmıştı.

Poliste ve mahkemede hiç kimseyi ele vermemişti; diğer işlediği suçlar dahil, kendi dışında hiçbir şekilde kimseden bahsetmemişti. Mahkeme ve sorgudaki bu tavrı, Ethem'in ona olan güvenini arttırmıştı. Mahkeme, onu yaşı tutmadığı için, ayrı ayrı suçlardan ancak iki buçuk yıla mahkum edebilmişti. Oldukça sıkıntılı geçen iki buçuk yılın ardından tahliye olmuştu. Kulübe döndüğünde ise, Ethem ve onun için toplanan herkesin ortasında, yaptığı planın mükemmel olduğunu ve aslında hiçbir şekilde başarısızlıkla sonuçlanmaması gerektiğini söyledi. Kastettiği ihbardı, içlerinden bir kişi onları ihbar etmişti. Bir ihbarcı yüzünden iki buçuk yıl hapis yatmıştı.

Ethem, olaydan bir hafta sonra Tito'yu kasası yaptığını ilan etti. Kasa, patronun canından daha kıymetli olan, parasını koruyan ve onunla bölüşen kişi demekti. Ethem dışında herkese sözü geçebilecekti. Bu

haberi en son Tito duymuştu kulüpte. Çok şaşırmıştı, artık çevresinde kendinden daha büyük olan -belki de bu yetkiyi Tito'dan daha çok hak ettiğini düşünen adamlar- ve kendi yaşıtları ona kıskanarak bakacaklardı. Hiç kimse Ethem'in neden böyle bir şey yaptığına anlam verememişti. Üstelik Tito, o ana kadar hiç kimseyi öldürmemişti bile fakat Ethem ne yaptığını çok iyi biliyordu; kendi parlak geleceği için kime yatırım yapması gerektiğini sezmekte ustaydı.

Tito'yu tam bir canavara çevirmişti. O kadar gözü kara birine dönüşmüştü ki, çevresindekiler ve mahalleli ona cesaretin tanrısı demeye başlamışlardı. Çok cesur ve acımasızdı. İlk hapis deneyiminde ağzının sıkı olduğunu da kanıtlamıştı. Gerçek bir gangsterde bulunması gereken üç özellikte onda mevcuttu. Cesaret, sadakat ve kabiliyet!

Ethem, önceleri işlerini halletmek için her zaman başka bir grupla anlaşırdı. Yani bu da elde edilecek olan kazancın bölüneceği anlamına gelirdi. Tito'yu kasa yaptıktan iki yıl sonra işler değişti. Tito, kabiliyeti ve cesaretiyle diğer gruplarla olan anlaşmaların hepsini iptal etti ve Ethem'e, tüm işleri kimseye ihtiyaç duymadan kendisinin yürüteceğini söyledi. Bu yeni durum, doğal olarak kazançlarıyla birlikte, bir takım riskleri de kendiyle getirdi. Pasta bölüşülmüyorsa, rahat bir şekilde sindirilmesine izin verilmesi söz konusu olmayacaktı. Ethem, yavaş yavaş Tito'nun deli cesaretinin tehlikeli olmaya başladığını fark etmişti; en azından düşmanların etki alanı kendisine kadar ulaşıyordu artık. Her gün kendisine çalışan kadınlardan birinin yaralandığı ya da öldürüldüğü haberleri geliyordu. En sonunda böyle devam edemeyeceğini anlayıp, bu dik kafalı gençten diğer gruplarla anlaşma yapmasını istedi fakat Tito kabul etmedi. Bunun üzerine Ethem, Tito'nun kasalığını elinden alarak tüm işlerle yine kendisinin ilgileneceğini açıkladı ve yine eskisi gibi anlaşmalar yaptı.

Kanla, nefretle ve acımasızlıkla geçen altı yıllık kasalık dönemi, Tito için sona ermişti. Ethem'le aralarında ki anlaşmazlık Tito'nun yine sorgusuz itaatiyle bitmişti fakat bir farkla; Tito işi tamamen bırakmıştı. Ethem'in belki de bu hayatta isteyeceği en son şey, Tito gibi birinin işi bırakmasıydı. Her ne kadar Tito'ya kasalık görevini istediği zaman geri alabileceğini söylese de Tito bu kararının yeni durumla bir ilgisi olmadığını söyleyerek geri çevirmişti. Ethem'in imparatorluğu her an sallanabilirdi. Tito, son zamanlarda o çevrelerce anlatılan nadir başarı hikayelerinden biriydi ve bu hikaye kimsenin anlam veremediği bir şekilde son buldu.

4
Fahişenin Aşkı

Seyre doymazsan beni, sakın söyleme beni.

Önceki gün ona geleceğini haber vermişti. Kimse için pek fazla özen göstermezdi fakat gelecek kişi Tito'ysa, onun için özel hazırlık yapardı. Bu özeni muhtemelen elinde olmayan sebeplerden dolayı gösteriyordu, çünkü annesi onun zor gün dostuydu. Belki de hayatının o zor döneminde, Gabriela ona yardım eli uzatmasaydı işler berbat bir hal alabilirdi. O zaman, yeni doğmuş bebeği elinde on dokuz yaşında genç bir kadındı; başından çok kötü olaylar geçmiş ve hem kendisinin hem de bebeğinin canına mal olabilecek tehlikeli işlere kalkışmıştı. Sığınacak bir mabet aradığı bir dönemdi. Gabriela'ya çok şey borçlu olduğunu hissediyordu ama buna rağmen cenazesine gidememişti. Daha doğrusu, doğru düzgün bir cenazesi bile olmamıştı.

İriny, hazırlıkları tekrar gözden geçirdi. Kırmızı perdeler oldukça iyi görünüyordu. Sadece Tito'yla birlikte olurken kullandığı yatak örtüsünü örtmüştü yatağa. Tito'nun makyaj yapmasını istemediğini bilmesine rağmen, yine de makyajını yapmıştı. En çok sevdiği kırmızı iç çamaşırını ve iç çamaşırla oldukça uyumlu olan siyah elbisesini giymişti. En güzel haliyle görünmek istiyordu, onun umutsuzluğunu koynunda unutmasını istiyordu.

Masayı düzenledi, bardakları ve kırmızı şarabı da masaya koydu. Artık gelmesini bekliyordu. Eğer geleceğini haber vermişse, gece 23.30 olduğunda çalardı kapısını. Saate baktı, on dakikadan daha kısa bir süre kalmıştı, bu süreyi de masa için mutfakta bir tabak çerez hazırlamakla ve rahatlamak için bir bardak viski içerek geçirdi. Kapı çaldı. İriny kapıyı hemen açmadı, onu kapılarda beklediğini göstermek istemiyordu. Kapı birkaç kez daha çaldıktan sonra açtı. Tito, her zamanki gibi, bir göçüğü andıran göz torbalarıyla belirdi kapıda. İriny kendine has neşeli ses tonuyla:

-Hoş geldin Tito dedi.

-Hoş bulduk İriny.

Nasıl olduğunu anlamamasına rağmen, ne zaman bu eve girse, içinde garip bir suçluluk duygusu hissediyordu. Onunla birlikte olarak bir şeye ihanet ettiğini hissediyordu, fakat onsuzda yapamıyordu. Ayda en az bir ya da iki kez İriny'ye uğrardı.

Doğrudan yatak odasına geçmediler, önce salonda karşılıklı oturdular. İriny, Tito için yine her zamanki şeytani güzelliğini sergiliyordu. Dekoltesinden, göğüslerinin dağların tepesindeki karlar kadar beyaz ve yumuşak olduğu anlaşılabiliyordu. Dolgun dudakları, Tito'nun ruhunu adeta kendine çekiyordu. Boynu, bir pınarın en serin gölgesini andırıyordu. Tüm nefesini biriktirerek, boynundan aşağıya doğru bırakıverme isteği geçiyordu içinden. İriny tahrikkar bir gülümsemeyle sessizliği bozdu.

-Mesafeyi baya açtın, geçen hafta gelirsin diye düşünüyordum.

-Beni bu kadar çok mu özledin?

-Seni neden özleyeyim ki? Zaten her gün yatağımı dolduranlar var!

Diyerek, onu küçümseyen bir tavır sergiledi.

Bacak bacak üstüne atmıştı ve yırtmacı onun derinliklerini gösteriyordu. Bu yüzden bacağını sürekli sallıyor, taze bir bakire gibi erkeğine kur yapıyordu. Tito, onun bu tavırlarına kayıtsız kalamıyordu. İçten içe kabarıp şişen ruhunu dizginlemeye çalışıyor, soğukkanlı bir görüntü vermeye çalışıyordu.

-Senin için özel olan biri yok mudur? Ona bakarsan benim de senin dışında ve hatta senden daha güzel fahişelerle birlikte olma şansım var, ah pardon yani param var!

Tito'nun bu karşı cevabı, devletlerarası büyük bir savaş başlatabilecek sertlikteydi fakat İriny, düşman kalesine topla tüfekle giremeyeceğini biliyordu. Düşmanının sinirleriyle oynayarak, bir tilki gibi açık vermesini bekleyecek ve zayıf düştüğü anda işi bitirecekti.

-Yanılıyorsun, benden başkasına gidemezsin, bunu sende biliyorsun; ama ben başkalarıyla yatabiliyorum, yani sen benim sadık aşığımsın, ben de her seferinde aldatan kadının!

İriny, bayrağı kaleye sokmuş ve dikmek için kusursuz ayaklarıyla Tito'nun omuzlarına basmayı bekliyordu. Tito ise, İriny'nin bu kendine aşırı öz güvenle dolu küstahlığına bir kez daha hayran kalmıştı. Savaşı kazanabilecek gücü olmasına rağmen, bilerek kaybeden, düşman

prensesine aşık komutanlara benziyordu. Sadece beyaz bayrağı bu kadar da erken sallamaması gerektiğini anlamıştı. Ayağı kalkıp İriny'ye doğru ilerledi ve İriny'nin yanına oturdu. İriny'nin saçlarını çok sevdiği boynundan alarak sırtına attı, belli ki boynunu daha net görmek istiyordu. İriny de Tito'ya döndü; Tito, İriny'nin elini tutarak parmaklarını okşamaya başladı ve cevabına tekrar cevap verdi.

-Sen benim gördüğüm en küstah fahişesin ve belki de bu yüzden sana aşığım!

İriny, tüm cephanesini yitirmiş gibiydi çünkü bir sonraki hamlesini düşmanı yapmıştı. Bir an ne yapacağını şaşırdı, Tito'dan böyle zekice bir hamle beklemiyordu. Afallamıştı fakat en şaşkın halini bile, onu ele vermeyecek kadar ustaca gizliyordu. Her durumda kendini saklayabilecek bir maskesi vardı.

Düşmanının bu kurnazca hamlesi, saygı duymasına sebep olmuştu. Artık ne yapması gerektiğini anlamıştı; Tito'ya yaklaştı ve o güzel dolgun dudaklarıyla Tito'nun dudağını öptü. Küçük bir öpücük olmasına rağmen oldukça etkiliydi, sonra içten, çok tatlı bir gülümsemeyle yüzüne baktı. Tito, öpücüğüne cevap vermek istercesine uzandı fakat İriny yüzündeki tatlı gülümsemeyi hiç bozmadan eliyle saçından tutarak engelledi.

-Sen de benim şu ana kadar konuştuğum en çaresiz aşığımsın. O kadar çaresizsin ki, duymuyorsun bile sana ettiğim küfürleri. O kadar körsün ki aşkta, görmüyorsun sana sunduğum günah kadehini! O kadar umutsuzsun ki benim küçük sevgilim, unutuyorsun aşka ödediğin bedelin, sadece aşkını bu denli güzel yapan süslere ödediğin bedel olduğunu!

Bu sözler Tito'nun ruhunda derin bir sessizlik yaratmıştı; az evvel coşup kabaran ruhu bir anda cılız bir kıvılcım gibi sönmüştü. Üzgün değildi fakat artık ona dokunmaya çekiniyordu, belki de fahişeye karşı olan tutkusu bu keskin sözlerle daha anlamlı bir hal almıştı. Bu anlamlı sözler derin düşüncelere sürüklenmesine sebep oluyordu. Sanki dibi görünmeyen bir uçurumdan atlamıştı ve nereden geldiğini bilmediği bir bulut onu üstüne alıp, bir gökyüzü turu attırdıktan sonra usul bir şekilde yere bırakıvermişti. Uçurumun tepesindeki patlamaya hazır olan kabarık ruh, yere indikten sonra derin bir uykuya dalıvermişti. İriny, her şeyi bitirecek olan darbeyi vurmuştu ve kale kendiliğinden teslim olmuştu; düşman, eli kolu bağlı bir şekilde karşısındaydı. Düzgün ayaklarıyla omzuna basıp, bayrağı dikebilirdi artık. Usulca Tito'ya

yaklaştı ve eliyle omzunu okşayarak öpmeye başladı, Tito da ruhunu dudaklarından söküp almak isteyen bu kadınla bir yandan öpüşüp bir yandan da yanağını bir daha dokunamayacakmış gibi okşuyordu. Olabildiğince incitmeden ve yumuşak dokunuşlarla okşuyordu. İlkine nazaran daha uzundu bu öpüşme. Tito ellerini İriny'nin bacaklarına götürüp okşamaya başladı ve sonra yavaş yavaş yukarı çıkarak göğüslerini okşadı. Artık öpüşmeyi bırakıp burun buruna bakışıyorlardı. İriny, Tito'nun göğüslerini okşayan elini tuttuktan sonra Tito'nun saçını okşamaya başladı; küçük bir öpücükten sonra kısık bir sesle:

-Hadi odaya geçelim.

Yatak odasına el ele geçtiler. Daha sonra İriny masayı, bardakları düzeltti, şarabı masaya bıraktı ve çekmecesindeki tirbuşonu almak için eğildi. Tito, gözlerini İriny'nin yuvarlak kalçalarından ayıramıyordu. Teninin sıcaklığını içinde hissedebiliyor, her kıvrımına ayrı ayrı dokunmak istiyordu. İriny, şarabı açtı ve bardaklara doldurduktan sonra birini Tito'ya uzattı. Tito, bardağı aldıktan sonra yatağa geçip oturdular ve tekrar konuşmaya başladılar.

-Sen hoşuma gidiyorsun fahişe! Belki de bu dalgalı siyah saçların, masmavi gözlerin veya kan kızılı dudaklarından dolayı değil; sırf küstahlığına hayran olduğum bir fahişesindir diye… Fakat ben senin için özel miyim, işte onu bilmiyorum; çünkü sen benim için özelsin.

-Her müşterim gibi sen de benim için özelsin çünkü her müşteri bana ayrı ayrı ücret öder. Yalnız en fazla sen ödüyorsun diyeyse bu özel hissedişin, şunu bil ki Tito; bu ay parçası, zengin bir züppeyle de tutuşur, fakir bir körle de!

-Öyleyse zengin fakat bu hayatta bir türlü istediğini görememiş biriyle sevişir gibi seviş benimle!

-Öyleyse yatağımı paylaş benimle sevgilim!

Tito, zincirini kırmış hırçın köpekler gibi İriny'nin dudağına atıldı. Nefes nefese öpüşmeye başladılar. Öpüşürken yavaş yavaş İrini'yi yatağa yatırdı. İriny, Tito'nun üstündeki gri tişörtü çıkardı. Karşılıklı birbirlerinin kıyafetlerini soydular ve en sonunda ikisi de çırılçıplaktı. Kaf dağının ardındaki hazineyi bulmuştu Tito. Hazine ise günahkarları yakmak üzere toplanmış olan odunlardı. Biri kırk yaşında diğeri ise henüz yirmi beşinde bir delikanlı; bu iki korkusuz, bu odunu kıvılcımlarıyla yakmaya karar vermişti. Devasa bir ateş yakarak, ölmeden önce bu şerefe nail olmak istiyorlardı. Tito, elini durmaksızın İriny'nin çıplak

olgun vücudunda gezdiriyor, İriny ise Tito'nun bu okşayışlarına aynı şekilde cevap veriyordu. İriny kıvranarak:

-Kalbin körelmiş olsa bile, ellerin şu ana kadar kimsenin bulamadığı hücrelerimi görüyor. Okşa tenimi, ta ki yalnızlığımı yalnız bırakıncaya kadar; derine daha da derine, ta ki şifamı akıtıncaya kadar körelmiş kalbine!

-Hoşuna gittiyse eğer bu suçlu ellerimle tenini okşayışım, şunu bil ki bu eller ilk kez, gerçek bir iş gördüler!

-Daha önce hiçbir körle bu kadar iyi sevişmemiştim. Sen gerçekten de daha önce hiçbir şey görmemiş gibisin. Devam et, derine daha da derine, sen alsan da ben alamadım şifamı daha!

-Bu gece tüm günahların anlamsız ve tüm sevapların da faydasız olduğu bir gecedir fahişe! Hiçbir cehennem, beni bu kadar yakamaz herhalde!

…

5
Jilet

Güneşin gücü yetmez yüzümü aydınlatmaya,
Ay ışığı sönük kalır öfkemin yanında!

Ziya, Fuat Beyin istediği gibi yetmiş beş bini ve bir şişe Fransız Bordoux şarabını çantaya koymuştu. Silahını belinden çıkararak Ziya'ya verdi. Ziya, her zamanki gibi Fuat Bey'in bu rahat tavırlarını hoş karşılamıyordu. Tanışalı henüz iki yıl olmuştu ve bu ne zaman, nerede ne yapacağı belli olmayan adama karşı biraz daha kuşkuyla yaklaşmasını istiyordu. Fuat Beyin en önemli prensibiydi: Akıllılara güvenmek, aptallara güvenmekten daha tehlikelidir. Fakat Ziya'nın anlaması gereken bir şey vardı; Fuat bey, Jilet'i akıllı olarak görmüyordu. Ziya her ne kadar kendisinin de gelmesini teklif etse de Fuat Bey bunu ısrarla reddetti. Fuat Bey'i öylece tek başına, üstelik silahsız bir şekilde gönderip arabada beklemeye gönlü el vermiyordu. Ziya'yı biraz olsun rahatlatmak için bir şeyler söyleme gereği duydu:

-Benim için endişelenmesi gereken bir insansın fakat benim yöntemlerimi de kabul etmek zorundasın.

-Sizin yöntemlerinizi kabul etmediğim bir an bile olmadı fakat endişeliyim çünkü bu manyakla tanışmadan önce hiçbir görüşmenize bu kadar hedefe açık bir şekilde gitmediniz, üstelik hele bu görüşeceğiniz kişi bir sapıksa, bir manyaksa!

-Demek ki daha önce hiç böyle birine iş vermedim. Ben, yöntemlerimi muhatabıma göre seçerim; bugüne kadar görüşmelerime bir ordu adamla ya da karşımdakini tehdit edecek bir tavırla gittiysem, bu muhataplarımın bana zarar verme olasılıklarının hiç olmadığını ya da benim her an onların kafalarını ezebileceğimi anlatmak içindi. Bu çocuk ise farklı, hem de çok… Tek kişi olmasına rağmen, o derin bakışlarından sanki her an imparatorluğumu belinde taşıdığı hançeriyle yıkacakmış gibi korkuyorum. Aslında ben onun yanına savunmasız, silahsız bir şekilde giderek, kendi hayatımı garantiye alıyorum, için rahat olsun.

-Şu ana kadar bana, yaşayan herhangi bir katilden korktuğunuzu söylediğinizi hatırlamıyorum.

-Belki de hiçbiri işini bu kadar ustalıkla yapmadığındandır!

Fuat Bey, arabanın kapısını kapamadan önce, Ziya'ya kafasını sallayarak gülümsedi. Ziya, Fuat Bey'in buluşmasına böyle tek başına gidişini yine tedirginlikle izliyordu. Fuat Bey, ağır adımlarla kaldırımda yürümeye başladı. Asaleti temsil eden mavi kravatını çıkarıp, siyah ceketinin cebine soktu, beyaz gömleğinin üst düğmesini açtı; şimdi çok daha rahat görünüyordu. Sanki uzun zamandır görmediği bir dostuyla felekten bir gece geçirmek için buluşacakmış gibiydi. Birbirlerini görür görmez sarılacaklardı, ilk birayı da kendisi ısmarlayacaktı. Gerçekten de biri, eğer bir görüşmeye bu kadar rahat gidiyorsa, bilinmesi gereken bir şey vardır ki; o görüşmede muhabbete konu olacak olan şey, basit bir mahalle anısından çok, çingenelerin çadır kavgasıdır. Ya yaşayacaktır çadırında ya da çadırsız alanlarda kurulacak olan fabrikaların hasılatını düzene dar edecektir. Ateş ve barut efsanesidir bu, vuran ya çeliktir ya da pamuk; her ne kadar biri el, biri namlu da olsa!

Kapıdan içeri girmeden önce, bir kez daha kafasını kaldırıp barın ismine baktı. "CARNAL MİND" oldukça ilgi çekici bir adı vardı. İçeri girdi, salaş bir ortama benziyordu. Adeta içerinin bir parçası haline gelmiş olan sigara dumanıyla birlikte, ışığın loşluğu gözlerini o kadar rahatsız ediyordu ki elleriyle gözünden damlayan birkaç damla yaşı silmekten kendini alamadı.

İçerisi çok fazla olmasa da kalabalık sayılırdı. Kenarda bir yeri gözüne kestirerek iki viski söyledi. Eliyle masanın üstünde daireler çizmeye başladı, bu davranışından dışarıdan oldukça sabırsız biri olduğu kolaylıkla anlaşılıyordu. Bir an çapraz masada oturan genç kıza takıldı gözü, oldukça hoş bir kıza benziyordu; dipdiri memelerinin önüne geçen masum bir yüzü vardı kızın. Her ne kadar yoğun makyaj yapmış olsa da gizleyemiyordu masumane bakışını. Anlaşıldığı kadarıyla Fuat Bey'in düşündüğünden daha küçüktü bu kız. Oldukça ilgisini çekmişti, içinde engellenemez bir cinsel dürtü doğmuştu. Sanki ölümsüzlük iksirini taşıyordu diri memelerinin içinde. Artık bir süre sonra gözünü bir an bile ayırmıyordu kızdan. İçinde dizginleyemediği bir şey vardı. Arzu...

Genç kız, Fuat Bey'in bakışlarını fark etmişti ve kendisine bakan bu ellili yaşlardaki adamın istekli bakışlarından hiçte ürküyormuş gibi durmuyordu. Hemen sol tarafından, Fuat Beyin dikkatini dağıtan bir ses geldi.

-Annesinin öğütlerini kıyafetiyle örtmeye çalışan bir çocuk daha işte!

Fuat Bey, afallamıştı. Sesin sahibini tanımasına rağmen, sanki bir yabancıdan duymuşçasına yavaşça sola dönerek, hafiften kafasını kaldırdı; ses onun sesiydi fakat ortamın loşluğundan olsa gerek onu daha önce hiç görmemiş gibi incelemeye koyuldu. Orta boylu, siyah kısa saçlı, uzun sivri yüzlü, yüzünün sivriliğiyle uyumlu olarak düz şekilsiz burnu, cılız yanaklı, neredeyse sıska denebilecek kadar zayıf biriydi bu. Fakat zayıflığına rağmen çok çevik ani el, kol hareketleri olan biriydi bu. Fuat Beyin yüzündeki az önceden kalma afallamayı yakalamıştı ve küçük alaycı bir sırıtmadan sonra, tekrar soğukkanlılığına bürünerek hemen yanına oturdu. Fuat Bey ise, sanki hala başkasını bekliyormuşçasına yanında oturan genç adama şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra rakibinin eline koz vermemek için tebessüm etti.

-Hoş geldin Jilet!

İçkiyi ona ısmarladığını göstermek için, diğer dolu bardağı önüne itti. Genç adam, onun bu nazik teklifini reddetti ve garsona kendisine votka getirmesi için seslendi. Fuat Bey, bu davranışına şaşırmamıştı; sanki daha önceki buluşmalarında da bir ritüeli gerçekleştirir gibi aynı şeyler yaşanmıştı. Jilet'in gözüne bir an, Fuat Bey'in parmağındaki garip yüzük takıldı. Oldukça büyük olan yüzük, simsiyahtı ve ucunda küçük turuncu bir leke vardı. Jilet votkasından bir yudum aldıktan sonra yine aynı boğuk ses tonuyla:

-Arabadaki adamın çok tedirgin görünüyordu. Bir sağlık sorunu yoktur umarım.

-O benim için her zaman endişelenir.

-Seninse onun için hiç endişelenmediğini biliyor mu peki?

-Hayatının her anını bu gerçeği bilerek yaşıyor.

-Gerçekten hayran kaldım, çok sadık bir köpeğin var.

-Tanrı böyle köpekleri, benim gibi başarılı iş adamlarının başından eksik etmesin.

-Alınıyorum ama söylemeyi unuttun.

-Tam olarak neyi?

-Ve aynı zamanda, benim gibi işini iyi yapan başarılı ortaklarınızı da!

-Evet evet, bu konuda kesinlikle haklısın! Bu arada kız çok hoş değil mi?

Jilet, kafasını çapraza çevirerek genç kıza baktı. Kız, Jilet'in kendisine baktığını fark edince, bir an başını başka yöne çevirdi fakat bir süre sonra tekrar bakışlarına cevap verdi, daha sonra ise bu bakışmanın gereksiz olduğunu düşündü ki daha alaycı ve umursamaz tavırlar sergilemeye başladı. Bu Jilet'in oldukça ilgisini çekmişti. Genç kız, bu tavırlarıyla Jilet'i, Fuat Bey'le giriştiği rekabetinde yenilgiye uğratıp, onu oyunun dışına atarak, büyük bir zafer kazanacağını düşünüyordu. Gerçekten de öyle miydi? Fakat Jilet'in kıza olan bakışıyla, Fuat Bey'in bakışı arasında kesinlikle büyük bir fark vardı. Fuat Bey, ona sahip olunca koleksiyonuna bir madalya daha ekleyecekmiş gibi bakıyordu. Jilet ise yanlışlıkla balkon kapısından içeri giren yavru bir serçenin dışarıdaki güzelliklere ulaşamama, yuvasına bir daha kavuşamama korkusuyla, durmadan minnacık bedenini pencereye vuran bir serçeyi izliyormuş gibi izliyordu. Sükunetle geçen beş dakikadan sonra kafasını hiç çevirmeden:

-Bu taze parça, bir şişe votkadan daha sıcak.

Dedi ve genç kıza sırtını döndü.

-Kesinlikle katılıyorum. Neyse her zaman ki gibi paran burada çantada ve her zaman ki hediyem de yalnız üşümesinler diye yanı başlarında.

-Biliyorum.

-Eee neden erken buluşmak istedin? Zaten son işten dolayı paranı iki hafta sonra alacaktın. Benim bildiğim sen, para için böyle kabalıklara başvurmazdın… Seni dinliyorum.

-Evet, gerçekten de son işimdi.

-Yanlış anladın, benim sana verdiğim en son işti. Yenisini de alacaksın.

Jilet, soğukkanlılığını bozmadan votkasından bir yudum daha aldı.

-Kulağa bir emirmiş gibi geliyor!

-Bak Jilet, kendine olan güvenine hayranım. Belki de başka birini değil de seni seçmemin en büyük sebebidir bu güven, ama bir şeyi doğru anla; benim, senin gibi çalışanlarıma ödediğim ücret, yaptıkları başarılı işler içindir. Ben parayla birlikte yanında bir de hediye getiriyorsam eğer, benim çalışanlarım bunu anlarlar ve bana şöyle derler: bana yeni işten bahset patron!

Fuat Bey, sinirlenmişti fakat Jilet, sanki bu cevabı bekliyormuşçasına

sırıttı. İstediği kemiği almış köpekler gibiydi adeta. Eğer oynadığı bir kumarsa, karşıdaki blöfü görmüştü ve oynadığı kişi hiçte elinde tespihle dolaşan mahalle kabadayılarına benzemiyordu. Oradaki savunmasız hali aldatmamalıydı, son derece tehlikeli olan kravatlılardandı o, ama bu hamle onun bir açığını da ele vermişti: Kızgınlık. Jilet, elindeki bu kozu kullanmaya fırsat bulabilecek miydi? Aklından neler geçiyordu bu canına susayan delinin? Yoksa onun savunmasız geleceğini bildiği için, parayı aldıktan sonra onu orada öldürüp, sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidecek miydi? Her şeye bir son vermek miydi? Kulağa oldukça mantıklı gelen bir teori: Cezalandıranı cezalandırmak!

Jilet, tek bir dikişle votkasını bitirdi fakat bu sefer bir değişiklik vardı; Jilet daha önceki buluşmalarında hiçbir zaman bardağını bitirmezdi. Bu değişikliği Fuat Bey de fark etmişti. Etrafına baktı, etrafına bakınırken gözü yine kıza ilişti, kız hala oradaydı; sanki aralarındaki hesaplaşmanın bitmesini bekliyordu o da. Şüphesiz kazanan kişi bu kadar bakıştıktan sonra zaferi kendisiyle kutlamak isteyecekti. Fuat Bey, her ne kadar endişelendiğini göstermek istemese de içten içe ölüm korkusunun verdiği adrenalinin etkisiyle kalbi daha hızlı atıyor, kanı daha fazla mesafe kat etmek istiyordu. "Acaba Ziya'yı dinlemeli miydim?" diye geçirdi içinden, çünkü Ziya her zaman, Jilet için nerede, ne yapacağı belli olmayan biri der dururdu. Bu sözleri hiç önemsememişti. Ziya kendisi kadar zeki değildi, fakat o an için Ziya, Fuat Bey'i yenmişti. Jilet, Ziya'yı haklı çıkarmış ve Fuat Bey'i kendi silahıyla vurmuş gibi görünüyordu. "Bu hayatta akıllılara güvenirsen, bir gün o akıllılar senin yerine geçebilecek kadar akıllı olduklarının farkına varırlar; fakat aptallara güvenirsen, onlara verdiğin emzikler ağızlarından alınmasın diye o ballı sütün akmasını sağlayan sahiplerine sonuna dek itaat ederler." Fuat Bey'in kafasında kopan bu fırtınanın tek bir sebebi vardı; o da Jilet'in, votkasını soğukkanlılıkla bitirmiş olmasıydı. Silahı veya kendisini koruyacak bir adamı yoktu, üstelik korktuğunu artık gizleyemiyordu. Zemin hazır, her şey müsaitti. Fuat Bey kendine yenilmişti zaten: Güven! İşini iyi yapan aptallara karşı sonsuz güven.

Jilet, uzun bir sessizlikten sonra Fuat Bey'in gözlerinin içine baktı, göz bebeklerinin hareketlerini takip ediyor gibiydi. Daha sonra elindeki saate baktı, acelesi varmış gibi görünmüyordu; süreyi istediği gibi kullanmıştı, ne de olsa arabadaki adamın kesin bir emirle beklemesi gerektiğini biliyordu. Fuat Bey'in ifadesinden, bu durumdan oldukça sıkıldığını anlayabiliyordu. Birdenbire, elini onun yanında bulunan çantaya uzattı, çantayı aldı ve masanın üstüne koydu. Sonra da belinde ki hançeri çıkardı. Fuat Bey'in gözleri fal taşı gibi açıldı, alnından tel

tel ter dökülmeye başladı. Bağırıp çağırmak fayda etmezdi, istifini bozmamaya çalışıyordu; en çok kendi hatasına kurban gideceği için üzülüyordu. Nasıl böyle bir aptallık yapmıştı? Gözleri adeta bir mezar çukuruna gömülü gibi kararmış, donuk ve soğuk hareketlerinden uyuşturucu bağımlısı olduğu anlaşılan bu manyağa nasıl güvenebildi? Jilet'i bu özellikleriyle bir aptal bile saymamalıydı çünkü bağımlı birinin asla ve asla daha önceden tanımadığınız sürece, gerçek özelliklerinin bilinemeyeceği bir gerçekti.

Jilet, ölüm korkusunu aptallık duygusuyla birlikte yaşatmıştı. Bunun farkında olacaktı ki kafasındakini gerçekleştirmek için hiçte acele etmiyordu fakat bir süre sonra cebinden bir çakı çıkararak hançerinin yanına koydu. Paraya dokunmadan çantadan şarabı çıkardı. Şarabı açtı ve bardağını doldurdu, daha sonra Fuat Bey'e bakarak:

-Şu viskini bitir de seninkini de doldurayım.

Dedi.

Fuat Bey, korkuyla birlikte şaşkınlık içindeydi fakat kendini toparlaması gerektiğini hissetti. Viskisini bitirdi ve cebinden çıkardığı mendiliyle alnındaki teri sildi. Jilet, şarabı doldurduktan sonra söze girdi.

-Geçenlerde canım sıkıldığı için bir gezinti yapmak istedim. Evden çıkıp yürümeye başladım. Kaç saat yürüdüğümü hatırlamıyorum ama epeyce yürümüştüm; sonra bir ara, bir sokağa girdim; sanırım daha önce hiç o sokağa girmemiştim, zaten sırf bu yüzden o sokağa girdim, artık tanıdık şeyler görmekten bıktım sanırım. Neyse, o sokaktan geçerken bir an kaosu andıran ses curcunası duymaya başladım, kısa bir süre sonra bunların kuşların çıkardığı sesler olduğunu anladım. Yirmi metre ötede bir pet shop vardı, kuş kafeslerinin büyük çoğunluğu dükkanın önündeydi ve tam kafeslerin önünde durdum. Çıkardıkları sesler o kadar boğucuydu ki, ruhum daralmaya başlamıştı, ama ben ısrarla orada durup, onları dinlemeye devam etmeye karar verdim. Bir müddet sonra kuşları incelemeye başladım; çoğunun rengarenk tüyleri vardı ama yalnız biri simsiyahtı. İlgi çekmediği ve sıradan olduğu için en köşedeki kafeste duruyordu. Kimse böyle bir kuşu satın almak istemezdi. Dükkan sahibinin öyle bir kuş için kafes ziyan etmesi bile, o çirkin kuş için büyük bir lütuftu.

-Kuş neydi?

-Kuş neydi de ne demek?

-Yani cinsi!

-Bilmiyorum, bana sadece diğerleri gibi bir kuş gibi göründü.

-Onu kastetmedim… Neyse, tamam devam et seni dinliyorum; sonu nereye varacak merakla bekliyorum!

-O çirkin kuşu inceliyorduk en son galiba. Bir süre sonra kuşları incelemeyi bırakıp tekrar çıkardıkları seslere odaklandım. Dinledim, uzunca dinledim ve artık bir süre sonra katlanılmaz bir hal aldı, ruhum bu işkenceye daha fazla dayanamadı. Rahatlamak, belki de azıcık kendimi unutmak için çıktığım gezinti berbat bir son bulacaktı yine…

-Jilet iyi misin?

-Bir şey anlatmaya çalışıyorum!

-Anlattığın şeyden hiçbir şey anlamıyorum ve masaya koyduğun bu bıçaklar da neyin nesi? Aramızda bilmediğim bir sorun mu var?

-Beni dinlememen bir sorun mesela!

Jilet'in bu cevabı üzerine, Fuat Bey işin ciddiyetini tekrar hatırladı. Karşısında uyuşturucu bağımlısı, soğukkanlı bir katil vardı ve canı sıkıldığı an gözünü bile kırpmadan kendisini oracıkta boğazlayabilirdi. Jilet'in buz gibi ses tonundan kaynaklanan sessizliği, tekrar hikayesine devam etmek için bozdu. Fuat Bey, bu sefer dikkatle dinliyordu.

-Rahatlamak için çıktığım gezintimin boka döneceğini düşünüyordum ki o kaostan uzaklaşmak için ilerlemeye başladığımda bir ses duydum ve o ses beni adeta kilitledi. Hareket edemiyor, oracıkta durup kaostan çıkan seslerden bu sesi ayrıt etmeye çalışıyordum. O sesi çıkaran kuş, bulunduğum süre içinde ilk kez ötmüş olmalıydı çünkü daha önce duysaydım bu sese çarpılırdım. O muhteşem sesi çıkaran kuşu bulmak için tekrar kafeslerin yanına döndüm; kısa bir süre inceledikten sonra sesin sahibini buldum. Bana kulaklarımın varlığını hatırlatan o sesi hangi kuş çıkarıyormuş dersin?

-Hangisi?

-Bizim çirkin siyah kuş! Dikkatle gözlemlediğimde sesin sadece o öttüğü zaman çıktığını fark ettim. Derhal dükkana bakan çocuğu çağırarak o kuşu istediğimi söyledim. Kuşun fiyatı yirmi beş liraymış. Normalde bana bu huzuru veren herhangi bir şey için tüm paramı verebilirdim ama böyle muazzam sesli bir kuşu bu kadar ucuza satmaları zoruma

gittiği için, sıkı bir pazarlığın ardından kuşu on beş liraya aldım. Neyse, bir de kafes alarak eve gittim. Saatlerce kuşu dinledim, kuş öttükçe ben dinliyordum; sanırım kuş beni anlamıştı, onun sesiyle rahatladığımı bildiği için duraksamadan ötüyordu. Onu dinlerken nasıl hissettim biliyor musun?

-Nasıl?

-Ruhum hayatım boyunca ilk kez dinlenmiş gibiydi… O kadar rahatlamıştı ki ruhum, bir an ölmüşte tekrar doğmuş gibi hissettim. Çok huzurluydum, bebekler gibiydim fakat sonra sen çağırdın beni; bana yeni işten bahsettin ve ben de yaptım. Ruhum yine azap çekmeye başladı. İşten sonra dinlediğimde ise artık o muhteşem ses ruhuma etki etmiyordu. İlacım elimden çalınmıştı, öfkeliydim! Sana öfkeliydim!

-Yenilerini aramalıydın, belki de aynı kuştan sıkılmışsındır.

-Ben takıntılı bir adamım.

Fuat Bey, biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu fakat hala Jilet'in masanın üstüne koyduğu hançer ve çakının hangi amaçla orada olduğunu anlayamıyordu ve dayanamayıp tekrar sordu:

-Takıntılı bir adam olduğunu anladım da bu bıçaklar da neyin nesidir böyle?

-Tamda oraya geliyordum… Dinlediğim kuşun benim kısa bir süreliğine tutkum olduğunu anladım. Aldanmıştım. Beni mutlu ettiğini sanmıştım ama değilmiş, kısacık bir öyküymüş sadece… Çünkü diğer gün, o muhteşem sesin de bana tanıdık geleceğini biliyordum… Şimdi, o hançer bana tutkumu, o çakı da sana olan minnettarlığımı gösteriyor. Bana tekrar tutkumu hatırlattığın için sana teşekkür ediyorum ve bugüne kadar bana bu tutkuyu yaşattığın için hediyelerine karşılık bu keskin çakıyı hediye ediyorum. Hançeri hediye etmeyi düşündüm fakat sana layık olacak kadar temiz olmadığını hatırladım. Sana, şu ana kadar hiçbir tene değmemiş, hiçbir kanı içmemiş olan bu saf, temiz çakıyı hediye ediyorum.

Fuat Bey, tamamıyla şoka uğramıştı. İçinde bulunduğu duygu karmaşasına anlam verecek bir mantık yürütemiyor, ne olduğunu anlamıyordu. Jilet, tam olarak ne yapmaya çalışmıştı? Kendisini aptal durumuna düşürdükten sonra hakkını mı vermek istemişti yoksa gerçekten de kendi duygularını mı paylaşmıştı? Bir anda kafasında bir çelişki oluşmaya başladı ve başka bir düşünce tarafından itilip

geçiştirilmemesi için hemen sordu:

-Peki, o zaman neden son işimdi dedin?

-Bana hangi gözle baktığını öğrenmek için. Öğrendim ki beni de arabada beklettiğin köpeğin gibi görüyormuşsun ve bu aslında hiç hoşuma gitmese de kendimi bu hayatta net olarak bulabileceğim bir yere kilitledi, o da ne olmadığım değil ne olduğumdu. Şimdi hediyeni aldım ve bana yeni işten bahset patron!

-Yeni işi başka zaman öğreneceksin fakat bu sefer ben değil arabada ki adamım söyleyecek. Adı Ziya.

-Olur ama bu yeni durum için benimde bir şartım var.

-Neymiş o?

-Artık para istemiyorum.

Fuat Bey, Jilet'in bunu tekrar kendisine güvenmesi için söylediğini düşündü ve cevap vermekte pekte fazla gecikmedi:

-Ben de onu kabul ediyorum… Var mı eklemek istediğin bir şey?

-Evet, var.

-Evet?

-Senin olduğu gibi benim de hediye vermemin bir anlamı var!

Son sözünü söyledikten sonra masadan kalktı ve arkasına bakmadan kapıya doğru ağır adımlarla ilerledi. Fuat Bey'in canı çok sıkılmıştı ve son sözünün ne anlama geldiğini o an düşünmek istemiyordu. Bardağını alarak çaprazındaki genç kızın masasına gitti.

6
Uykucuların Dostu

Yevmiyesi otuz liradan güneşi ekmeye gidiyoruz!

Bulamamıştı, geceden beri aradığı kolyesini bulamadığı için doğan güneşe lanet ediyordu ama yapması gerekenler vardı. Böyle kızgın sirke gibi köpürüp şikayet etmesi zaman kaybından başka bir şey olmazdı. İzmir'de edebiyat okuyan kızının gelmesine neredeyse dört saat kalmıştı. Kızının en sevdiği yemeği hazırlayabilmesi için, kalkıp alışveriş yapması gerekiyordu. Şöyle iyice bi süslenip hoş kokular da sürmeliydi. En son aldığı haberlerinde bu heyecanının sebebi olduğu belliydi. Melek, mimarlıkta okuyan erkek arkadaşıyla işi baya ileri götürmüşe benziyordu. O kadar ki bir telefon görüşmesinde "Bu deli çocuk bana evlenme teklifi edip duruyor" diye gururlu bir şekilde sitem etmişti. Konuşmalarından ve ses tonundan kızının da en az sevgilisi kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu İriny.

Melek, İriny için tüm melodileri içinde barındıran bir şarkıydı. Ay gibi parlaktı ve bir gökkuşağı gibi en güzel renkleri bulabilirsiniz teninde çünkü o her sabaha uyandığında gökkuşağını giyer üzerine. En pak ırmaklarda yıkanmış, tertemizdir; kalbine kuş tüyü bile ağır gelir. "İşte böyle biri" der İriny, "işte ancak böyle biri kaldırabilir dünyanın tüm yükünü ve yine tıpkı annesi gibi unutur dertlerini dünyanın. Annesinin pamuk yürekli fakat ejderha kadar güçlü ruhlu biricik kızı"

Bir an önce kızını kucaklamak ve dedikodu yapmak istiyordu. Ona hala küçük bir kız çocuğu olduğunu söyleyip onu küçümseyerek kızdırmak istiyordu. Dünyanın değişen kabuğunu yüzünde seyretmek istiyordu.

İriny, dışarı çıkmak için hazırlığını tamamlamışken birden kapının zili çaldı. Kapıdaki Zafer'di, Sülük Zafer. Kalpazan Ethem'in adamlarındandı. İriny pek istekli olmasa da kapıyı açtı.

-Vay İriny hanım, galiba tam çıkarken yakaladım sizi. Şeytan bir kez daha yüzüme güldü desene!

-Sülük, şeytan yüzüne gülmüşe değil de işemişe benziyor; tabi günün yirmi dört saati tuvalet nöbeti tutarsam, benimde yüzüme işerdi.

-En azından benim yüzüme işiyor İriny, becermiyor ha!

-İnan bana bu kez boş laflarınla vakit öldüremem, başka zaman söz; hatta tam bir saatimi bile senin saçmalıklarına ayırabilirim, çünkü sana en fazla bir saat dayanabilirim. Bak sözümü de aldın, hadi başka zaman gülüm.

-Kendim için gelmedim kraliçe hazretleri, Ethem aşağıda seni bekliyor. Seni gezdireceğine dair söz mü vermiş ne!

-Şey… Hatırladım ama ona teşekkürlerimi ilet, bugün gerçekten çok önemli bir işim var.

-Neymiş bu kadar önemli olan işin? Yeni yatak mı alacaksın?

-Henüz yatağımı eskitecek bir erkek tanıyamadım; bunların içinde sende varsın, şimdi defol git dediklerimi söyle, hatta sana hiç gerek yok ben zaten aşağı iniyorum, boşa vakit kaybediyorum seninle.

Sağ eliyle Zafer'i kapının dışına ittikten sonra, kapıyı kapayıp aşağıya inmeye başladı. Ethem, arabanın içinde İrniy'yi bekliyordu. İriny, yine her zaman ki panik hareketleriyle hızla arabanın kapısını açtı ve Ethem'in yanına oturdu.

-Çok teşekkür ederim sözünü tuttuğun için fakat bugün cidden çok önemli bir işim var; o yüzden başka zamana ertelersek… Hatta istemezsen ertelemeyip iptal de edebiliriz, sonuçta sözünü tuttun sen.

-Hayırdır, nedir bu kadar önemli işin? Normalde sen severdin benle birlikte şehir turu atmayı, eğlenmeyi… Müşterilerden biri canını mı sıkıyor?

-Yok, öyle bi durum değil canım.

-İyi de senin başka ne önemli işin olabilir! Alışveriş mi yapacaksın?

-Yok, boş ver… Başka bir şey, benim için çok önemli olan bir şey. Hem aslında heyecandan unuttum.

-Neyi?

-İzin… Bu gece çalışmasam?

-Tamam, sanırım anladım yarın da izinlisin… Onu bu eve getirmeyi düşünmüyorsun herhalde?

-Yok, Kadıköy'deki evde kalacağım bugün ve sanırım bu gidişle pekte bir şeyler hazırlamaya zamanım kalmayacak.

-Seni bırakmamı ister misin?

Gözleriyle arabanın önünde bekleyen Zafer'i işaret ederek:

-Sanırım ben tek gitsem daha iyi olur, yine de sağ ol. Ve sözünü de tuttuğunu unutmayacağım.

-Tamam İriny… Ama tavsiyem, eğer çok fazla zamanın yoksa dışarıda bir yerde yemeğe götür onu.

-Yok, kendi ellerimle hazırlayacağım gökkuşağıma!

-Sen bilirsin, neyse hoşça kal.

-İzin için çok teşekkürler canım, görüşürüz.

Alelacele arabadan çıkarak hızlı adımlarla sokaktan aşağıya doğru yürümeye koyuldu. Bunu gören Zafer, şoför koltuğuna binerek:

-Hayırdır abi nedir bu İriny'nin acelesi böyle?

-Sana ne lan! Kulübe gidelim… Ha bide beni Kulübe bıraktıktan sonra Tito'yu bulup bana getir.

-Tamam, gerilmene gerek yok hallederiz patron.

Üç saat sonra anca gelebildiler kulübe. Tito kapıdan içeri girdikten sonra bir put gibi Ethem'in önünde durdu. Sanki bir alacağı varmışçasına kapıdan içeri girip, alacağını tahsis ettikten sonra çekip gitmek ister gibi bir havası vardı. Ethem, özellikle son iki yıldır Tito'nun bu küstah ve umursamaz tavırlarının sebebini merak ediyordu, üstelik artık kendisinin civarında da takılmıyordu. Kafasında iki düşünce vardı Ethem'in; ya potansiyel bir tehditti ya da kendini bir bok zanneden fakat aslında bi bok olmayan bir sümüklüydü. Tito'nun çocukluktan beri kendisinin verdiği işleri ustalıkla yapmasından olacak ki onu basit bir sıçan gibi görmediği Tito'nun kararmış gözlerinden anlaşılıyordu. Aslında kendisine tehdit unsuru oluşturacak hiçbir eylemde de bulunmamıştı. Sadece neden artık yanında çalışmadığını ve bildiği üzere başkalarının yanında da çalışmamasına rağmen, kendi adamlarından biri olan İlyas'tan eroini hangi parayla aldığını öğrenmek istiyordu. Yoksa Tito bağımsız çalışan bir hırsız mıydı fakat bu yetenekleri olan biri kalkıp da buna tenezzül etmemeli diye düşünüyordu. Hemen

hemen herhangi bir şeyden korktuğuna şahit olunmamıştı. Fakat onu çocukluktan beri tanıyan, onunla birlikte büyüyen Zafer, onun çocukken çok korkak biri olduğunu, her itilip kakıldığında ağlayıp annesinin yanına, evine giden biri olduğunu etrafa söyleyip dururdu. Buna rağmen hiç kimse söylediklerine itibar etmez, hatta Zafer'in Tito'yu kıskandığını söylerlerdi.

Ethem, bakışlarını Zafer'e çevirerek:

-Bu genç adamı buraya getirmek için ruhunu ele geçirmek zorunda mı kaldın? Niye bu kadar geciktiniz? Baksana o kadar gecikmişsiniz ki, Tito bile geç kaldığının farkında, utanarak, sıkılarak benden nasıl af dileyeceğini bulmak için düşünüp duruyor.

-Bi kerecik bile olsa bunu normal bir yerlerde görsem, yeminle tövbe edip camiden çıkmayacağım.

-Niye, nerede buldun?

-Siktiğimin mezarlığında bir ağacın dibinde uyurken gördüm; onu da bizim keş İsmail'e sormasam yine bulamayacağım. Malum bizim İsmaillerin liselileri toplayıp çektikleri yer mezarlık.

-Adam nerede uyuyacağını biliyor desene. En derin uykuların, uykucuların yerinde uyuyor adam. Dünyadaki hangi yer, uyumak için bir mezarlıktan daha iyi olabilir! Neyse sen çık; beni bu uykucuların dostuyla yalnız bırak.

Tito, Ethem'in bu sözlerinin altında yatan merakı, soru işaretini görmüştü fakat Ethem'in bu denli kendisini takip edip umursamasının sebebini anlayamamıştı. Netice itibariyle Tito dediğin bir piçti ve son iki yıldır da pek kendisiyle iş yapmamış, çevresinde bulunmamıştı. Ethem, Tito'dan kaynaklanan derin sessizlikten, karşılıklı tartmalardan sonra bardağındaki rakıyı yudumlayarak:

-Eee anlat bakalım, uyuyanlar böyle bir durumda nasıl cevaplar vereceğini öğrettiler mi sana?

Tito, umursamaz bir edayla:

-Nasıl bir durumdan bahsediyorsun?

-Nasıl bir durum biliyor musun genç adam; iki yıldır duyduğum şey bir işte çalışmadığın, halde o kadar eroini hangi parayla aldığını, geçimini nasıl sağladığını, her ay İriny ile yatmak için verdiğin paraları nereden

bulduğunu diyorum. İriny'e ne kadar verdiğini biliyorum çünkü bana her ay, kimin kendisiyle yatmak için ne kadar para ödediğinin raporunu veriyor. Anlayacağın ben bu semtin donunun hesabına kadar biliyorum; neyse lafı uzatmadan, bunca boku yapacak parayı nereden bulduğunu soruyorum! Uykucular sana öğrettiler mi derken bunu kastetmiştim. Umarım öğretmişlerdir çünkü böyle bir durumda benim yalanları yutmayacağımı iyi bilirler. Şimdi anlat bakalım!

Tito, eline büyük bir koz geçmişçesine sırıttı ve:

-Ne oldu, yoksa sana da mı ödememi istiyorsun ama bunun için ya benimle yatman gerekecek ya da şırıngadan akıp kanıma karışman gerekecek!

-Yani?

-Yani Ethem, büyük Ethem, Ethem abi şunu iyi bil; ben banka da soyuyor olsam, adam kaçırıp fidye de alıyor olsam, hatta sebebi para yapıp ceset koleksiyonu da yapıyor olsam, hepsini şu ellerim yapıyor, şu gözlerim görüyor, şu kafam tasarlıyor… Fark ne biliyor musun?

-Neymiş Tito?

-Artık ellerimin olduğunu anladım; ellerimin benim ellerim olduğunu anladım. O tetiği çeken ellerimin bir gün kendi tetiğini çekebileceğini de anladım. Ben artık kendi hasatımı topluyorum. Toprak benim, bahçe benim, tohum; o da benim! Ama şunu da bil; korktuğun şeyde gözüm yok!

Ethem Tito'dan böyle şeyler duymayı hiç beklemiyordu, oldukça şaşırmıştı.

-Devam et?

-O kimseyle paylaşmak istemediğin, paylaştığında ise tedirginlikten, korkudan rahat uyuyamadığın insanların gözündeki yerin! İnsanlar o kadar çok korkuyor ki senden, bu korkuları kendi ruhlarının sahip olduğu özellikleri tümüyle kapatıyor fakat ben insanların sadece ruhlarına hükmetmek istemem, ben insanların canlarını alarak onların ruhlarını özgür bırakmak da isterim.

-Birilerine tetikçilik mi yapıyorsun?

-Öyle bir şey demedim ama sırf merakını tatmin etmek için söyleyeyim; senin semtini ya da seni ilgilendiren bir işim yok. Beni her gün gelip

aynı mezarlıkta uyuyor bulabilirsin… Ha şu İriny meselesine gelirsek; insanların fahişelere ne kadar ödediğini bulabilirsin fakat insanların ne iş yaparak o parayı ödediğini her zaman öğrenemezsin. İşte ben uykuculardan bunu öğrendim!

-Korkarım o alemin insanları, bu alemin sırlarının hepsini anlatmışlar sana.

-Hepsini değil!

-İşte buna şaşırdım. Neyse benim biraz işim var, zaten sırf senle konuşmak için üç saattir bekliyorum. Var mı bir isteğin benden koca Tito?

-Yok… Ama sadece şu Engin'in büfesinin iki sokak arkasındaki barakaların orada yaşlı bir dilenci var, onu merak ettim, kimdir o?

-Normalde bilirim bu mahallenin tüm sokak sakinlerini fakat ilk defa senden duydum onu. Bir ara bizim Engin'e sorarım senin için. Hadi görüşürüz uykucuların dostu.

7
Dilenci
Kader

Bazen sırf rüzgar esti diye yağmur yağar.

"Bu nasıl olur!" diye sıçradı Tito. İçinde kopan fırtınayı kontrol etme gibi bir niyeti yoktu. Bir bardak şarap daha doldurdu. Evrenin kanunları onun tarafından kabul görmüyordu, zihni bu sınavı geçebilecek kadar açık değildi, aklı karışmıştı. Dilenci ona kaderi anlatıyordu; tanrı bu bilinmez oyunun kural koyucusuydu, peki ya insan bunun neresindeydi?

-Gel otur, sakinleş biraz… Her insan bu uçurumdan kendisi atlar, sense itildiğini söylüyorsun. Hadi itildin diyelim, seni ittiklerinde düştüğün yer bir çukur değil, kusurluda olsa bir düzlüktü. Bir ayağın kırıldı, kafan kanadı, bitti mi peki hayır aksine yeni başladı. O, seni izledi; o zevk alır senin düşüşünü izlemekten. Senin mücadeleni görmek ister ve bu mücadeleyi tekrar yanına yükseltir. Senin akan kanın senin için felakettir, onun için ise alın teri! Senin çektiğin acı katlanılmazdır, onun için ise haz!

Tito, dilencinin yanına oturup derin bir iç çekti ve iki eliyle yüzünü kapattı.

-İhtiyar, sen hiç birini öldürdün mü?

Dilenci, Tito'nun bu soruyu hangi maksatla sorduğunu anlamıştı. Kısık bir sesle:

-Evet, öldürdüm.

-Ben de öldürdüm, hem de birçok kez!

-Bunu biliyorum… Neden sordun?

-Onları öldürmek ya da öldürmemek tamamen senin elindeydi öyle değil mi? Onları o uçurumdan itmek senin elindeydi?

-Doğru, tamamen benim elimdeydi.

-Ve sende yaptın, öldürdün!

-Evet.

-Sana göre onları öldürmek senin kaderinde vardı, yani tanrı böyle istemişti. Sen, bir nevi tanrının isteklerini yerine getiren sadık hizmetçisiydin o an ve öldürdüğün kişilerin masum olup olmamasıyla da pek ilgilenmedin; çünkü tanrı ne de olsa kimin masum olup olmadığını biliyordu. O istedi sen de yaptın! O zaman ya sen günahsızsın ya da şeytan daha merhametli!

Tito, tanrıya karşı duyduğu nefreti apaçık söylemişti. Bu konudaki düşüncelerini her zaman açık ve meydan okur bir şekilde ifade ediyordu. Düşüncelerinin kendisine yüklediği ağır yük, ruh halinin onu getirdiği noktayı gösteriyordu. Kendi içinde somutlaşmış bir şeytan karakteri çizmişti. Kötülenen hep şeytandı tıpkı kendisi gibi; buna karşın, iyi olan ise hep tanrıydı ve tanrı, Tito'ya göre pekte adaletli biri değildi. Tanrıya karşı şeytanın direnişi Tito için kutsaldı, şeytan tanrının ordusuna karşı tek başına savaşan bir kahramandı. Her dinde o kötüydü ve her işlenen günahın sebebi oydu, o girerdi insanların aklına, o soyardı sübyanı papazın yatağında.

-Tanrıdan bu denli nefret ettiğine göre varlığına gerçekten inanıyorsun?

-O, uyuz bir köpeğin bitleri gibi var! İnandığım her şeyden daha çok inanıyorum onun varlığına; daha doğrusu inanmaktan öte, ben onun varlığını biliyorum!

-İşte ona karşı duyduğun bu öfke yüzünden gerçekleri anlamakta zorlanıyorsun. Gerçeklerle arandaki bu öfke perdesini indirdiğinde, sırların gözlerinin önünde uçuştuğunu göreceksin.

-Ondan nefret ettiğimi gizlemiyorum, ama ihtiyar, eğer ortada bir gerçek varsa, emin ol aklım onu kavramaktan geri kalmaz.

-Öyleyse dikkatle dinle… İnsanın elinde olan tanrının verdiği kadarıdır, önemli olan bu gerçeği iyi anlamak ve perdenin arkasını görmektir.

-Yani?

-Yani kader, tanrının apaçık gösterdiği, insanların ise neredeyse sadece bu aleme has olan zaman olgusu içinde anlayamadığı bir olgudur. İnsanlar, tanrının bir saat kulesinde oturduğunu ve kimin ne zaman hangi hatayı yapacağını belirlediğini zanneder; oysa tanrı için zaman diye bir kavramın olmadığı açık bir gerçektir. Ve zamanın olmadığı, bizim için ise ulaşılmaz olan bir sistemde tanrının mürekkebe ihtiyacı

yoktur. Biz, her zaman kendi şartlarımızla bir şeyleri anlamlandırmaya, kavramları algılamaya çalışıyoruz, oysa gerçek tam aksi veyahut akla gelmeyecek kadar sisli olabilir... İnsan tabi ki mevcut bulunduğu zamanda hür iradesiyle kendi dünyasında dilediği müdahalede bulunabilir. Kendi müdahalesi, kendi emeli, kendi kararı her ne kadar insana ait olursa olsun; tanrı bize ayna gibi kendi kararlarımızı daha biz o anı düşünmeden bildiğini yansıtır, çünkü o bu işini görmek için zamanı var etmiştir. İşte zamanda bu sırrı örtmek için aramızda dolaşır. Biz yansımalarında yaşayan yaratılmışlarız. Nitekim yansımalarımızdaki emellerimiz bizim öz benliğimize aittir ve bu önceden bilmişliğin kaynağı olan yansımalarımız kaderden başka bir şey değildir!

-Peki, bu önceden bilmişliğin aracı olan 'zaman' hep böylemi kalacak?

-Zaman, benim anlayabildiğim kadarıyla, kaderi olan bir olgudur. Tüm insanların ortak kaderi: Bize bizi yansıtan zamanın da bir gün mutlaka yok olup gideceğidir!

İçindeki insana değil cama bakıyorum,
Zannediyorum ki hata bakışlarımda;
Aslında iyi bir iş çıkarmış bu binadan usta
Göremiyor gözlerim insanı dört duvar arasında
İçindeki insan değil cam görünüyor aklımda
Ne desem de her şey bir duvar hakkında
Tuzak geliyor her cümle bu camın arkasında!

-Sözlerinde bilgelik seziyorum… Fakat bana kızacaksın biliyorum ama söylemek zorundayım; söylediklerinin hiç birine inanmıyorum!

Tito'nun körelmiş kalbi nefretten başka bir şey görmüyordu. Bu konuda bu denli kararlı olması derin bir bilgiye sahip olmasından kaynaklanmıyor sadece büyük sona hazırlandığı bir dönemde kalbini yumuşatmak istemiyordu.

-Hayır, sana kızmıyorum, aslında seviyorum beni sorgulamanı.

-Neden?

-Çünkü beni sorgulayarak kendini aklıyorsun demektir… Tıpkı basit bir adaletin savcısı gibi!

Tito gülümseyerek:

-Bu yine sen kazandın demek öyle değil mi ihtiyar diye muzipçe bir

cevap verdi.

-Kaybetmeyi bilmekte bir kazançtır.

-Sen yine de bağır zaferini, böylesini tercih ederim. Acıtmadan mağlubiyet, mağlubiyet sayılmaz.

-Neyse tito ay ışığı yine karanlığımızı bölüyor.

8
Fahişenin Kızı Melek

Aşk değiştirir her şeyi
Kim bilir, belki de o dönüştürmüştür şeytana meleği!

Annesine yayın evine gideceğini söyleyerek evden çıktı. Oysa gittiği adres yayın evi değil her İstanbul'a geldiğinde annesinden gizli bir şekilde Tito'yla buluştuğu, eski mahallesinin yakınlarında olan bir kafeydi. Tito'yla gizlice buluşmasının sebebi ise annesinin kendisini İzmir'e yatılı olarak liseye gönderdikten sonra mahalleden kimseyle -özellikle de Melek'in Tito'ya yakınlığını bildiğinden dolayı- Tito'yla görüşmesini istememesiydi. Annesine ısrarla sevgili olmadıklarını söylemesine rağmen, İriny arkadaşça dahi bile olsa yine de görüşmesini istemiyordu. Tito da istemiyordu onunla buluşmayı fakat bunu ona söyleyemiyordu. Genelde buluştukları zaman bir şeyler uydurup kısa tutuyordu görüşmeyi, fakat bu kez farklıydı, Melek nişanlanacağını söyleyecekti. Bu haberin Tito üzerinde bir etki yapıp yapmayacağını bilmek istiyordu, çünkü bir türlü anlayamıyordu Tito'yu. O kadar iyi saklıyordu ki duygularını, kendisini sevip sevmediğini anlayamıyordu, çünkü Tito her geçen yıl biraz daha değişiyordu.

Çocukken neredeyse tüm vaktini onunla geçirirdi; özellikle de işlerinden dolayı anneleri evde bulunmamaları gerektiğini söylediklerinde beraber turlarlardı. Bu durum gece olduğunda ise dilencinin bugünkü barakasının arka bahçesinde olan Tito'nun çok sevdiği büyük elma ağacının altına oturur ve uzun uzun hayal kurarlardı. O elma ağacı Tito'nun hayal dünyasıyla gerçekliğin acımasız olgunluğunun farkını anlamaya başladığı ve bu farkın korkusunu hissettiği ilk yerdi. Yani, henüz dokuz yaşında bir çocuk için her şeyin başladığı yerdi.

Birbirleriyle o kadar iyi vakit geçirirlerdi ki, ortak kurallar bile koymuşlardı. En önemli kural ise şöyleydi "Nerede ve ne zaman olursa olsun, ikimizden biri ağladığında, diğeri gözyaşını silmek için orada olacak" Herhalde çocukken pek fazla kişi en iyi arkadaşıyla bu kadar anlamlı bir kural koymamıştır.

Saat 14.30'du, tam otuz dakikadır Tito'yu bekliyordu. Genelde pek

gecikmezdi, zaten buluşmalara gecikmediğinden dolayı en azından Tito'nun kendisine hala değer verdiğini anlayabiliyordu; ama şimdi gecikmişti. Bu gecikme artık değer vermediği anlamına mı geliyordu, yoksa Tito'nun isteksiz ve umursamaz tavırlarının sonucu muydu? Melek, bu tür karamsar düşünceleri kafasından atmak istiyordu, çünkü bu tür düşüncelerin sıkıcı geçen otuz dakikadan kaynaklandığını biliyordu. İçinde, bir an önce Tito'ya nişan olayını söyleyip, nasıl bir tepki vereceğini görme isteği vardı. Bir yandan düşünüp bir yandan da mavi beyaz olan masa örtüsünün çizgilerinin üstünden serçe parmağıyla geçiyordu.

Saat 15.50 olmuştu ve hala ortalıkta yoktu. Beklemekte ısrar etmenin bir anlamı kalmamıştı. Yaşadığı hayal kırıklığı Melek'i ıssızlığa sürüklemişti. Tito'ya kırıldığı yüzünün büzülmesinden rahatlıkla anlaşılıyordu. Kısa bir süre daha bekledikten sonra büyük bir hayal kırıklığıyla kafeden çıktı. Caddenin ilerisinde bekleyen taksiye bindi ki aniden biri koşarak taksinin yanına geldi ve:

-Müşterini kaybedeceğinden dolayı üzgünüm kaptan ama bu güzel bayanı ben alacağım.

Dedi.

Melek'in yüzünü büyük bir şaşkınlık sardı, çünkü taksiyi durduran kişi Sülük Zafer'di. İstemeden de olsa Zafer'in nazik teklifini kabul etti. Uzun zamandır görmemişti Zafer'i. Bir yandan da Zafer'le böyle birlikte yürüdüğünü görseydi, annesinin kendisine nasıl kızacağını düşünüyordu. İriny, Tito'dan neyse de Zafer'den hiç haz etmezdi.

Üçü de hemen hemen aynı yaşlarda sayılırlardı ve ilkokul beşinci sınıfa kadar da aynı sınıftaydılar. Tito beşinci sınıftan sonra okula devam etmedi, zaten o korkunç yangın çıktığında üçüncü sınıftaydı. Dördüncü ve beşinci sınıfı kendisini yanına alan Ethem okutmuştu. Kulüpte üst yani üçüncü kat, kadınların kumar oynamaya gelen özel müşterilerle birlikte olması için kullanılırdı. İkinci ve birinci katlarda ise, bilumum bahis oyunlarının ve büyük paraların döndüğü oyunlar oynatılırdı. Tito, sessiz kişiliğinden dolayı, kulüpte en önemli yer olan bodrum katında ayak işlerinde çalıştırılmaya başlanmıştı. Üstteki üç katın geliri sadece kulübün sahibinindi, fakat bodrum katın ortakları vardı ve olmak zorundaydı, çünkü İstanbul'daki hiçbir kumarhanenin tek bir patronu olamazdı. En azından Ethem gibi büyük başlara nazaran daha mütevazı olan biri için oranın tek patronu olmak mümkün değildi. Rıza döneminde üç ortak vardı: Rıza, Çarşambalı ve diğer ortakta ilçe

emniyet müdürü olan Asım'dı. Ethem döneminde ise durum farklıydı. Aslında Kalpazan Ethem bu konuda daha başarılı sayılabilirdi çünkü sadece bir ortağı vardı, fakat ortağının kumarhaneye uğradığına şahit olan yoktu. Kimse tarafından tanınmıyordu. Zafer'den sızan bilgilere göre, kendisi büyük işlerle uğraşan bir iş bitiriciydi, yani temiz ellerin kirli eldiveniydi bu ortak.

Tito'yu beklediği masaya tekrar oturmuştu, fakat bu kez yanında Zafer vardı. Bir kahve içip gideceğini söyledi. Zafer, gözünü bir an olsun Melek'in güzel yüzünden ayırmıyordu. Garson kahveleri getirdikten sonra Zafer garsonun cebine 50 lira sıkıştırdı. Melek, Zafer'in bu cömert davranışına tebessüm etti ve sonrada:

-Senin bir gün bahşiş olarak 50 lira verebileceğini, daha doğrusu bahşiş verebileceğini hiç beklemezdim dedi.

Zafer, bu sözle Melek'in neyi kast ettiğini iyi anlamıştı. Buna karşılık, orada hangi amaçla bulunduğunu hemen belli eden şu cümleleri kurdu:

-Yüzünden hayal kırıklığı damlıyor.

-Pardon?

-Neredeyse tam bir saattir caddenin karşısında duran siyah arabanın içinde seni izledim. Bundan önceki buluşmalarınızı da hep izledim. Bugün yine onu bekliyordun fakat bu kez gelmedi ve artık bundan sonra hiç gelmeyecek!

Melek, bu cümlenin altında yatan buz dağının altında alev almıştı. Oldukça keskin ve acımasızdı. İçinde birden bire büyük bir korku oluşmuştu. Oturalı henüz beş dakika olmamıştı ama Zafer performansından hiçbir şey kaybetmediğini gösterdi. Zafer, yine eski zaferdi. Melek ses tonunu yükselterek:

-Ne saçmalıyorsun sen, ne zannediyorsun kendini! Ne yapabilirsin ki ona? Nasıl onun hakkında böyle konuşabiliyorsun?

Yıllardır Zafer'e karşı biriktirdiği kinini ve nefretini söylemek için Zafer'in o cümlelerini bekliyor gibiydi. Zafer'in gururu birbirleri ardında bağlanmış sıralı hakaretler zincirinin altında ezilmişti. Diğer masada oturanlar onlara bakıyordu, Zafer'in yüzü ekşimişti. Kafasını sağa sola sallamaya başladı ve içten bir gülümsemeden sonra:

-Neye üzülüyorum biliyor musun, onun korkak bir sıçan olduğunu bugün ikimizden başka kimse bilmiyor.

-Hadi öyle olsun, diyelim ki o bir sıçan; peki onu sıçan olarak gören Zafer, namı diğer 'Sülük Zafer' kendini ne olarak görüyor acaba dedikten sonra çantasını da alarak sandalyeden kalkmaya yeltendi fakat Zafer ani ve sert bir el hareketiyle kolunu kavrayarak kalkmasını engelledi.

-Daha diyeceklerim bitmedi, öğrenmen gereken şeyler var!

Öğrenmesi gereken ne vardı? Tüm içtenliğiyle nefret ettiği Zafer'den ne öğrenecekti Tito hakkında? Kuşkusuz Zafer, Tito'nun Melek'in en büyük zaafı olduğunu biliyordu. Melek'in içindeki merak, Tito için endişelenmesine dönüşmüştü. Çantayı tekrar masaya bıraktıktan sonra diğer eliyle Zafer'in elini tutup fırlattı ve:

-Eğer gerçekten duymaya değer sözlerin varsa beş dakika daha otururum.

Diyerek kendisinin nezdinde hiçbir değeri olmadığını ima etti. Zafer, Melek'in eskiden beri kendisine böyle davranmasını hazmedemiyordu. Melek'i Tito'dan daha fazla hak ettiğini düşünse de bunun karşılığını alamamaya köpürüyordu.

-Bence beş dakikadan daha uzun sürecek, çünkü Tito tamamıyla bok çukurunun içinde…

-Sadede gel ve neden artık beni görmeye gelemeyeceğini açıkla. Ne yapacaksın ona?

-Ona bir şey yapacak olan ben değilim kendisi. Daha doğrusu yaptı da.

-Ne yaptı? Ne oldu?

-Artık o eski günleri unut, o çok değişti.

-Yanılıyorsun… Yangından sonra değişmişti zaten.

-Hayır, yine korkak sıçan Tito'ydu, sadece daha fazla içe kapanık biri olmuştu. Sen mahalleden ayrıldıktan sonra çok fazla değişti. Sen gittikten bir sene sonra soygundan iki yıl hapis yattı. Daha sonra Ethem'in gözde adamı olarak birçok suç işledi, hiç acımadan işine yaramayan herkese zarar verdi…

Melek, Zafer'in Tito hakkında anlattığı olaylar karşısında büyük bir üzüntüye kapıldı. Tito, hiçbir buluşmada bu olayları kendisine anlatmamıştı, fakat anlatmasını da bekleyemezdi. Geçen sene buluştuklarında fark etmişti, hayatın kendini Tito'ya altın tabakta

sunmadığını, fakat bu kadarını aklından bile geçirmemişti. İnanmak istemiyordu Zafer'e.

-Tito'dan hep nefret etmiş birinden başka ne duymayı beklersin ki… Kötülemen bittiyse ben kalkıyorum.

-Ondan nefret etmiyorum sadece yaşadığı sahte hayatından dolayı onu küçümsüyorum. Sen de biliyorsun ki o sürekli korkaktı, cesur olan bendim. O bu kadar şeyi başaracak biri değil. O özellikler ona ait değil. Her nasıl başarmışsa bilmiyorum ama şeytanın tüm özelliklerini şeytandan çalmıştı, ama artık değil! O silik, korkak Tito artık herkesin korktuğu cesur Tito değil. İlk halinden bile daha kötü bir durumda şimdi… Sahipsiz itler gibi sürekli mezarlıkta uyuyor, tam iğrenilecek bir halde. Ne giydiği kıyafetler kıyafete benziyor, ne de o sıska iğrenç vücudu normal bir insana benziyor. Sürekli ağzı kokuyor. Anlayacağın tam bir hayvan gibi yaşıyor ve üstelik son iki yıldır da dibine kadar eroine bulaşmış.

-Eroin mi?

-Ne yani bunu da mı bilmiyordun?

Dedikten sonra sırıttı.

Gözlerinden içinde kopan hüzün fırtınası rahatlıkla anlaşılabiliyordu. Hayatında hiç bu denli kederlendiğini anımsamıyordu. O an, Tito'nun kalbinin neredeyse tamamını oluşturduğunu anlamıştı çünkü şu ana dek annesi dahil hiç kimse için bu kadar çok üzülmemişti. Zafer'in acı dolu sözlerinde gerçeklik payının olduğunu biliyordu fakat Zafer'e, Tito'nun haline üzüldüğünü göstererek sevinç yaşatmak istemiyordu.

-Evet, geçen sefer görüştüğümüzde fark etmiştim uyuşturucu kullandığını, ama onun hakkında söylediğin diğer şeylerin zerresine inanmıyorum.

Zafer, alaycı bir gülümsemeden sonra sanki kendini kanıtlarcasına:

-Bana inanma zaten, aşkının yanına git ve bir şekilde üstünü çıkarmasını sağla, o zaman inanırsın!

-Üstünü ne diye çıkaracağım?

-Bana değil, göreceğin manzaraya inanasın diye!

Zafer'in bu son sözünü duyduktan sonra, gözlerinden süzülen yaşlarını

saklamaya çalıştı fakat başaramadı. Anlamıştı ne demek istediğini. O narin, bir kuş gibi ürkek olan Tito, adı gibi diğer çocuklardan farklı olan Tito, dayanamazdı o acılara… Dokuz yaşındaydı ama yine de canı küçücük bir sebepten dolayı dahi acısa, annesine gidip, sarılarak ağlardı. Bu hatıralar Melek'in canını çok yakmıştı. Her ne kadar inanmak istemese de Zafer'in iştahlı bir şekilde anlatmasından anlayabiliyordu gerçek olduklarını.

Zafer, Melek'in Tito için gözyaşı akıtmasını kıskanmıştı. Herhalde yeryüzünde hiç kimse, bırakın yaralanmasını, öldüğünde dahi Sülük Zafer için gözyaşı akıtmayacaktı. Ona Tito'nun düştüğü durumu söyleyerek Melek'in ondan ürkeceğini, tiksineceğini öngörüyordu ama bu olmamıştı, beklediği gibi olmamıştı.

Melek, gözündeki yaşları silerek:

-Onu nerede bulabilirim şu an?

Diye sordu.

-Bizim eski mezarlığın orada bir yerlerde uyurken bulabilirsin diye cevapladı Zafer.

Melek, onu nerede bulabileceğini öğrenir öğrenmez çantasını da alarak masadan kalktı. Melek'in Tito'yu görmek için hareketlendiğini anlayan Zafer de kısa bir süre sonra masadan kalktı ve Melek'e yetişmek için hızlı adımlarla arkasından yürüdü. Öfkesi, nefes alıp verişinden anlaşılabiliyordu. Melek, fazla uzaklaşmadan ona yetişti ve kolunu sertçe çekerek:

-O böcekte ne buluyorsun! Seni istediğimi biliyorsun. Seni ondan daha çok hak ediyorum, hem de en başından beri. Senin de beni istemen için illaki onun gibi böcek mi olmam gerekiyor! O sahte kimliğiyle yaşayan bir böcek sadece! İnsanlar gerçekten ona değil onun maskesine saygı duyuyorlardı. Onun cesaretinden değil maskesinin cesaretinden korkuyorlardı, oysa ben bu özellikleri doğuştan beri taşıyorum… Saygı duyulması, korkulması ve senin aşık olman gereken kişi benim, o değil! Ama bir şeyden çok eminim, bunu sende bil; bir gün benim olması gerekenler gerçekten benim olacak!

-Böyle mi mutlu ediyorsun kendini? Bu sözlerle mi haklı çıkarıyorsun kendini? Yazık hem de çok yazık… Seni bu hale getiren o değil, kıskançlığın ve hırsın! Bir gün bunlar seni bitirecek, şimdi çek ellerini üzerimden!

9
Başları Dünyayla Belada Olanlar

Suç, avukatını öldürür,
Bazen adalet düzgün işliyor doğrusu!

O zamana kadar ruhuna işleyen şehrin gürültüsünü içtiği votka bardağında unutmak istiyordu fakat bu uzun sürmedi çünkü Ziya içkilerini bitirdikten sonra tekrar arabaya dönmelerini istedi. Arabayı, Ziya'yla birlikte gelen iki adamdan uzun boylu olanı kullanıyordu. Ziya önde, onun yanında ve kısa boylu olanı da arkada Jilet'in yanındaydı. Oldukça kalıplı bir yapısı vardı kısa boylu olanın. Şişkin boynunda kabaran damarlarından, çok sert mizaçlı biri olduğu anlaşılıyordu. Jilet, tek bir kelime bile etmemişti o zamana kadar. Kendisini nereye götürdükleri hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ziya, Jilet'e karşı oldukça soğuk ve küçümseyici bir tavır takınıyordu. Araba hiç hızını kesmeden seyir alırken, Ziya sessizliği bozdu:

-Patron senin gibi beş para etmeyen birinde ne buldu hiç anlayamadım. Sen ne dersin Civciv, yanında ki çocukta senin ilgini çeken bir şey var mı? Herhangi bir ışık?

-Bunu anlamam için önce kullanmam lazım. Bana bu parlak çocuğu bir gecelik ödünç verirsen, diğer gün ayrıntılarıyla söylerim.

Ziya'nın, Civciv diyerek hitap ettiği kısa boylu adamın bu alaycı cevabından sonra, arabayı süren uzun adam da söze girdi:

-Hayır, hayır bunu izin verme! Geçen haftaki çocuğun başına ne geldiğini hepimiz biliyoruz. Daha on altı yaşındaydı…

-Haklısın Titiz, buna izin vermesem daha iyi olacak. Hakikaten de yaptığın iğrenç bir şeydi Civciv.

-Şimdide ahlak polisi mi kesildiniz başıma!

-Senin arkadaşınız; Titiz de ben de seni düşünmek, kollamak zorundayız. Ve yaptığın her şey beni ilgilendirir, bunu aklından çıkarmazsan iyi

edersin.

-Yaptığımız her şey seni ilgilendiriyorsa Titiz'in yaptığına neden bir şey demedin!

-Ne yaptı?

-Dün gece ki kızın büyük annesini…

-Her şeyi söylemek zorunda mısın beyinsiz!

-Ne! Aman Allah'ım! Kadın neredeyse yetmiş yaşındaydı! Nasıl bir mide var sende böyle!

-Bilmiyor muydun?

-Hayır!

-Artık sussana sen Civciv!

-Az önce etik olmayan bendim, ne oldu şimdi hoşuna gitmedi mi? Doğru söyle lan kadın öldü değil mi? Söyle hadi öldürmüşsündür kesin… Tabi senin gibi hayvanın biri o yaşta benim üstümde tepinse ben de ölürdüm!

-Demek gevezelik etmek istiyorsun ha siktiğimin oğlancısı!

-Bana oğlancı diyene bak…

-İkiniz de kapayın artık çenenizi!

-Ne oldu küçük patron, neden Titiz'e tek bir laf etmiyorsun, yoksa o senin arkadaşın değil mi?

-Yeter artık civciv!

Titiz, arabayı ani bir şekilde kenara çekti ve silahını arkada Jilet'in yanında oturan Civciv'in kafasına doğrulttu. Buna karşılık Civciv de aynı anda silahını çekerek ona doğrulttu. Jilet, arabanın içinde bu ellili yaşlardaki adamların birbirlerini öldürme noktasına getiren çirkin suçlamalarını hayretle izliyordu. Herhalde o zamana kadar en kötüsünün kendisi olduğunu düşünüyordu fakat bu adamlar birbirlerini suçladıkları konulara bakılacak olursa sınırları iyice aşmış tiplerdendiler. İşledikleri suçları o kadar rahat bir şekilde söylüyorlardı ki sanki bu şekilde yaşamamak anormalmiş gibi bir durum ortaya çıkıyordu. Birbirlerine taktıkları lakaplardan bile ne kadar akıl ve vicdandan uzak insanlar

olduklarını ortaya koyuyordu.

-Siz iki aptala söylüyorum derhal silahlarınızı indirin!

-Önce o indirsin ya da indirmesin de beynini yapıştırayım koltuğa!

-Hadi yapıştır, hadi sık, hadi seni bekliyorum!

-Şekeri elinden alınmış çocuklar gibisiniz, silahlarınızı indirin aksi halde ikinizin de beynini ben dağıtırım.

…

Ziya, belinden silahını çekti ve konuşmasına bağırarak devam etti:

-Son kez diyorum, eğer ikinizde silahlarınızı indirmezseniz ölürsünüz!

Önce Titiz silahını indirdi sonra da kendisine sertçe bakan Ziya'ya karşılık olarak Civciv de indirdi. Jilet, bu iki salağın nasıl olur da böyle ciddiyet gerektiren işlerde olduğunu merak ediyordu ama pis işleri anca bu ikisi gibi kaybedecek bir şeyleri olmayanların ve dengesizlerin yapabileceği gerçeğini biliyordu.

Civciv, kazanan kendiymiş gibi:

-Umarım bir daha benimle sidik yarıştıramayacağını anlamışsındır!

-Anlaşılan ölmek için çok ısrar ediyorsun.

-İkiniz de kapayın artık çenelerinizi! Yeter, tek kelime daha etmeyin! Düştüğünüz bu duruma bakın, iki haylaz çocuk gibisiniz. Arkada oturan, adı Jilet mi ustura mı ne olduğu belli olmayan kişiyi sapık, manyak, psikopat diye patrona suçlarken, benim kendi adamlarımın yaptığına bak.

-Bu saatten sonra bizi istemiyorsan açık açık söyle!

Diye çıkıştı Titiz.

-Evet, istemiyorsan söyle!

Diyerek destek verdi Civciv.

-Kapayın çenenizi!

Ziya'nın ilkokul çocuklarını fırçalıyormuşçasına yaptığı azarlamadan sonra, bir müddet arabada sessizlik oluştu ve tekrar son sürat yollarına

devam etmeye başladılar. Jilet, hala bu adamların kendisini nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikir edinememişti. Sessizlikle geçen on dakikanın ardından Titiz tekrar söze girdi:

-Bundan böyle, hiçbir şekilde birbirimizin zevklerine ve tercihlerine karışmamamız gerektiğini düşünüyorum.

-Her ne kadar sana katılmaktan zevk almasam da, maalesef öyle.

-İyi o zaman, bundan sonra birbirinizle dalaşmazsınız; her ne kadar imkansız olduğuna inansam da.

-Öyle deme, biz aslında birbirimizi seviyoruz öyle değil mi Civciv?

-Öyle.

-Sonuçta çocukluktan beri birlikteyiz.

-Bu da doğru!

-Tamam, yeter artık. Sizin birbirinizle anlaşmanız bile kafa ütüleyici.

-Bu arada, bu pisliğin ne manyaklığı var ki patrona sitem ettirecek?

-Öldürdüğü son üç kişinin bir parçasını çıkarmış.

-Ciddi misin?

-Evet.

-Yöntemi oldukça ilgi çekici…

-Ve oldukça genç!

-Bunu yaparken amacın neydi lan?

diyerek sordu civciv.

Civciv'in sorusuna rağmen Jilet, ısrarla sessizliğini korumaya devam ediyordu. Ziya, Civciv'le, Titiz'e bunu söylediği için pişmanlık duyuyordu çünkü yine kafa ütülemeye başlamışlardı.

-Ziya, bu velet neden hiçbir şey söylemeden öylece duruyor?

-Dilini mi yuttun konuşsana denyo!

Diyerek bağırdı Titiz.

TANRI, ŞEYTAN VE TİTO

Heyyam Ali Demir

"Sonbahar etkisini iyice göstermişti. Soğuk havaya rağmen büyük günün provasını yapma niyetindeydi. Son sahnenin nasıl gerçekleşeceğini kurguluyordu kafasında. Beşinci ve son eksik parça, annesinin öldürüldüğü tarihte ve annesinin öldürüldüğü saatte bitecekti. Bir çukur daha kazması gerekiyordu ve bunu da önceki gün yapacaktı.

Çukuru daha önce tam bir insan iskeletini oluşturacak şekilde kazmıştı ve son çukuru da eksik olan bölgeye kazacaktı. O eksik parça da iskeletin kalbinden başka bir şey değildi. Toprak Tito'yu lanetlemeliydi. Akbabalar son kez ziyafet çığlığı atmalı, baykuşlar son kez şahitlik etmeliydi. Her şey o an gerçekleşecekti. Tito, tanrıyla savaşacak olan ölüm tüccarını o gece tamamlayacaktı. Eksik parçanın tamamlanmasına dakikalar kala hançeri kendi kanıyla yıkayacaktı.

Bu olmak zorundaydı, ritüel bunu gerektiriyordu. Altın bir kâsenin içini kendi kanıyla dolduracak ve emektar hançerini o kâsenin içinde kendi kanıyla yıkayacaktı. Her şey tamamlandığında gölgenin ona söylediği gibi; iskelete can vermek için, mevcut bedeninden ruhu çıkıp lanetlenmiş iskelete sinecekti. Büyük savaş tüm bunlar gerçekleştikten sonra başlayacaktı."

tilkikitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap

www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-42-5
9 786055 045425